

veto

België Belgique
P.B.
3000 Leuven 1
2/2817

afgifte: Leuven 1
weekblad - verschijnt niet van
juni tot augustus

Onafhankelijk weekblad van de Leuvense student

Openingspeech rector Vervenne Alles voor het imago

“Pleidooi voor een kordate universiteit,” zo heette de speech waarmee rector Marc Vervenne het nieuwe academiejaar maandag opende. Voor het eerst in zijn carrière richtte hij scherpe woorden naar de politieke wereld, al bleef hij als vanouds vaag wanneer het ging over het eigen beleid.

MAARTEN GOETHALS &
SIMON HORSTEN |

Op meer dan één punt was de openingspeech van Vervenne bijzonder. Zo sprak hij voor het eerst openlijk over de oprichting van het Leuven Universitair Systeem (LUS), dat vanaf 2013 de structurele opvolger is van de Associatie K.U.Leuven, dat zowel de Leuvense universiteit als twaalf hogescholen overkoepelt. Opvallend daarbij was de terugkerende nadruk van Vervenne op het feit dat het de universiteit is die de associatie omvormt, en niet omgekeerd. Nochtans ligt het initiatief op Vlaams niveau eerder bij die hogere niveaus en lijken ook de politieke overheden erop aan te sturen om de associaties zichzelf te laten hervormen. In ieder geval maakte de Leuvense rector duidelijk dat “de principesbeslissingen zijn genomen” voor de oprichting van het LUS: een krachtig signaal over een controversieel onderwerp.

MACHT

Niet minder controversieel en minstens even duidelijk verwoord waren Vervennes aantekeningen bij de politieke crisis: “De voorbije maan-

den zijn de maatschappelijke dynamiek en de onderlinge relaties tussen de burgers op vaak misleidende wijze verengd tot ‘communautaire verhoudingen.’ Wetenschap, zoals de universiteit die beoefent, moet dit ideologische denken en handelen ontwrichten. Zij moet leren dat de realiteit ingewikkelder is, dat identiteiten gelaagder en opener zijn dan ideologen ons voorhouden, ook al voeren die laatste, gezeten op het pluche van de macht, het hoge woord.” Niet voor niets citeerde de rector een Leuven tijdschrift: “De wetenschap moet de samenleving niet dienen, zij hoort haar integendeel dwars te zitten”.

Geheel ongecontesteerd was Vervennes blik op de politiek niet, al vielen vooral lovende woorden over de kritische functie die een universiteit en haar rector moeten spelen. Zoals de directeur-generaal van het rectoraat, Freddy Jochmans, het zei: “De universiteit moet de maatschappij een geweten schoppen.”

FLOU

De voor zijn doen scherpe bewoordingen over de actualiteit stonden in schril contrast met de traditionele vaagheid en algemene termen over de K.U.Leuven zelf. Het blijft opvallend dat Vervenne rond de hete brij draait, ook al geeft hij sommige zwakke plekken wel toe. Zo had de rector een stevige analyse klaar over “Het maatschappelijke debat over de geringe slaagkansen van allochtonen op school.”

“De leerlingen zouden onaangepast en niet gemotiveerd zijn, ze zouden niet kunnen meekomen omdat hun ouders thuis geen Nederlands spreken en hun kinderen geen struc-

Vervenne verrast

Naar jaarlijkse traditie schrijdt de stoet der togati over de kasseien van het Pauscollege.

(JURGEN D'OURS)

tuur aanreiken. Het zijn uitspraken die worden ingegeven door een zelfingenomen moraal, niet door wetenschappelijke inzichten in wat kansarmoede is. Onderzoek van onze en andere universiteiten heeft immers geleerd dat anderstaligheid en etniciteit op zich geen verklaring vormen voor zwakkere schoolloopbanen in het basisonderwijs en in het secundair onderwijs slechts ten dele. Veel wijst erop dat de taal en cultuur van de middenklasse ons onderwijs domineert en zodoende minder gegoele leerlingen uitsluit, zowel van allochtone als van autochtone afkomst,” aldus de rector.

Die scherpzinnigheid werd flou wanneer de eigen instelling aan bod

kwam: “Wij moeten opnieuw erkennen dat te weinig allochtone jongeren tot de Leuvense universitaire gemeenschap toetreden. Ook in die verandering moeten wij nochtans blijven geloven.” Hoe die verandering dan tot stand moet komen, bleef echter volstrekt onduidelijk. De vorige jaren zei rector Vervenne immers niets anders: steeds erkent hij het probleem, nooit legt hij de vinger exact op de wonde, spreekt hij zich uit over de precieze oplossingen die hij ziet.

Ook bij andere thema's bleef Vervenne op de vlakte. Zo stelt hij zich “bewust te zijn van de gevaren” van de schaalgrootte van een Leuven Universitair Systeem, maar overstijgt hij de algemene beloftes

niet: het universiteitsbestuur zou “ervoor waken dat de ingrijpende veranderingen in het kennislandschap het wezen van de universiteit op geen enkele manier zullen aantasten.”

Als externe observators interessante opinies konden terugvinden in de speech van Vervenne, blijven geïnteresseerden in de interne werking van de K.U. Leuven op droog zaad zitten.

Het lijkt er dus sterk op dat de openingsrede van Vervenne vooral een strategisch vehikel was, een zo “kordaat” mogelijk verwoord startschot voor het academiejaar waarin hij en zijn ploeg voor het eerst geëvalueerd zullen worden.

Doctoraatstudie nog steeds niet populair

Doctoreren is niet meer aantrekkelijk. Dat klaagt Lies Geris, namens het academisch personeel, aan in haar openingspeech. Nochtans: “De K.U.Leuven heeft hier een voorbeeldfunctie te vervullen.”

Vele pas afgestudeerden twijfelen om het doctoraat aan te vangen, want “dat staat niet zo geweldig op je CV, sommigen spreken zelfs van een zwart gat op je CV,” schetst Geris de toestand nu. Bovendien staan bedrijven te popelen om je in te lijven en proberen ze je te lokken

met “steile carrièremogelijkheden in hun en andere bedrijven,” klaagt de postdoctoraal onderzoeker aan het Departement Werktuigkunde.

Doctorandi krijgen nu niet de mogelijkheden om uiteenlopende ervaringen op te doen en verschillende competenties eigen te

maken, zoals het hoort. De K.U.Leuven moet dringend het statuut herwaarderen, benadrukte Geris meermaals in haar voor het overige zachte toespraak. Het recent gecreëerde competentieprofiel voor doctorandi is volgens haar zeker een stap in de goede richting, maar “de inburgering [ervan] in de dagdagelijkse praktijk laat nog vaak te wensen over. Ze wees er ook zijdelings op dat het gebrek aan Zelfstandig Academisch Personeel, proffen dus, te wijten is aan een ernstig structureel gebrek aan

financiële middelen.

De universitaire instelling moet meer flexibiliteit aan de dag leggen wat de inrichting van het doctoraat betreft. De alma mater, die een bedrijf is, moet een interessant ‘springplankbedrijf’ worden, om het te zeggen in de woorden van Geris. Ze pleit daarom voor de mogelijkheid van een combinatie werk en gezin. Het beperken van avondvergaderingen is een eerste stap in de goede richting, stelt de vertegenwoordiger van het academisch personeel voor.

**Veto trakteert
3 x 2 tickets
voor
The Wombats
zie p. 11**

CAFE
EXPO
58
ZEELSTRAAT 1 LEUVEN
ZEELSTRAAT 1 (ZIJSTRAAT OUDE MARKT)
STUDENT WELKOM
25 SEPTEMBER
STELLA : 1 €
HAPPY MUSIC
ZIE OOK BLZ 14

(advertentie)

GROEPT
LEUVEN HOGESCHOOL

www.groept.be
ENGINEERING • EDUCATING • ENTERPRISING

(advertentie)

Studentenspeech LOKO

Omdat abortus geen optie is...

Beste studenten,
Beste niet-studenten,
We staan aan de start van een nieuw academiejaar. Beste professoren, duik maar weer onder jullie bureau, want een nieuwe flexibiliseringsgolf komt er aan: de diplomaruimte staat voor de deur. Voor zij die al een tijdje onder hun bureau zitten, even een woordje uitleg. De diplomaruimte is een onderwijssysteem waarin studenten meer vrijheid krijgen om hun studietraject uit te stippelen. Dit betekent concreet dat de bestaande scheiding tussen de programma's wegvalt en dat er enkel over een volledig diploma zal worden gedebatteerd. LOKO heeft als studentenraad alle redenen om blij te zijn met het ontwerp dat nu voorligt. Het besluitvormingsproces was er eentje om in te lijsten: de discussies werden steeds constructief en ten gronde gevoerd. Het volledige dossier van 118 pagina's werd zelfs door de Academische Raad op applaus onthaald.

Tot daar de zekerheden: het goedgekeurde voorstel is zonder degelijke implementatie volstrekt waardeloos. Hoegaardendrinkers weten het al langer: in theorie is er geen verschil tussen theorie en praktijk, in de praktijk wel, en dat is nu net waar wij als studenten in dit specifieke geval voor vrezen. De klok tikt, beste universitaire gemeenschap, besterector, en binnen precies één jaar tijd loopt deze wekker af. Binnen een jaar leest een andere student hier een andere speech, hopelijk met een andere boodschap, maar binnen één jaar moet ook alles in gereedheid zijn gebracht voor de intrede van de diplomaruimte. Laat deze intrede een blijde intrede zijn! Dat is een gigantische opdracht, en wij zien alvast enkele grote struikelblokken waar we vandaag de aandacht van de volledige universitaire gemeenschap voor vragen.

Een eerste zwakke schakel - misschien wel de zwakste - is het ICT-beleid van de K.U.Leuven. Dit is op het eerste zicht misschien een ongevoelig onderwerp voor een speech als deze, maar de ICT is de olie die het K.U.Leuven-raderwerk draaiende houdt. Wat is de K.U.Leuven immers zonder essentiële tools als Toledo, ISP en KULoket? De impact van ICT op zowel inhoudelijke beslissingen als processen allerhande mag absoluut niet worden onderschat. Al te vaak is ICT een remmende factor.

Kritiek op ICT, al dan niet terecht, is zeker niets nieuws. Zelfs na enkele jaren blijft het ISP-gebeuren al te vaak nog een hoop geklungel en gestuntel. Dat belooft voor een onderwijssysteem waarin deze tools een nog veel ingrijpender karakter krijgen. Gelooft het of niet, maar de diplomaruimte staat of valt met de ICT-infrastructuur. Ten eerste omdat de informatietoepassingen - in combinatie met heldere informatie - er voor moeten zorgen dat elke student zijn weg vindt in het nogal complexe onderwijssysteem. Ten tweede, zo mogelijk nog belangrijker, omdat de theoretisch beoogde flexibiliteit van de diplomaruimte ook in de praktijk moet worden waargemaakt. Er is daarom nood aan een volledig nieuwe benadering van de uurrooster- en examenplanning, op basis waarvan gefundeerde keuzes kunnen worden gemaakt door de student enerzijds n worden verwerkt door het systeem anderzijds.

Zit het probleem dan bij ons ICT-personeel? Uiteraard niet. Ons respect voor hun werk is zeer groot, hen vragen om nog harder te zwegen dan ze nu al doen is geen optie. Het personeels-

tekort is al jarenlang bekend, dus krijgen wij stellen de indruk dat de beleidsmensen van deze universiteit het algemene ICT-probleem al die tijd hebben onderschat. Recent werd er - in functie van de diplomaruimte - stevig geïnvesteerd, maar de vraag blijft of we niet kunnen stellen dat het beleid zich hier overlapt heeft. Studietrajectbegeleiding is een tweede zorgkind in de kroost van de diplomaruimte. Studenten krijgen vanaf volgend academiejaar de zo goed als volledige verantwoordelijkheid over hun studieprogramma. Bijgevolg hebben zij meer dan ooit nood aan heldere, tijdige en correcte informatie. Studenten verdienen de nodige ondersteuning bij het vastleggen en het bijsturen van hun traject: flexibiliteit zonder de juiste begeleiding is niet buigen, maar barsten. Opnieuw vraagt dit om voldoende personeel met de nodige expertise om alles in goede banen te leiden.

De toestand is echter vandaag al zorgwekkend. Studietrajectbegeleiding is ondergefinancierd, onderbemand en overbevestigd. Aangezien sommige faculteiten nu al slechts één studie-adviseur voorzien voor driehonderd studenten, komen hier gegarandeerd voden van. We hoeven immers geen tekeningetjes te maken om uit te leggen dat de nood nog zal stijgen in de diplomaruimte. Studenten met onvoldoende of maar net voldoende studie-efficiëntie zullen beroep moeten doen op studietrajectbegeleiding, en dan hebben we het

nog niet over studenten zonder zichtbare problemen die op eigen initiatief begeleiding wensen.

Alsof een permanente onderbemanning nog niet erg genoeg is, worden de studietrajectbegeleiders al te vaak beschouwd als manusjes-van-alles of meiden-voor-alles-werk. Studietrajectbegeleiding leeft op piekmomenten, namelijk die waarop studenten keuzes te maken hebben. Maar zorg er dan tenminste voor dat die studietrajectbegeleiders op die momenten zelf geen keuzes hoeven te maken. Al te vaak worden zij immers uitgespeeld als secretaresse, examenplanner, ... In rustige periodes is het uiteraard wenselijk dat ze voldoende flexibel zijn, maar steeds moet hun primaire taak voorop staan. Laat ons ten slotte vermelden dat het gebruik van tijdelijke contracten evenmin bevorderlijk is voor de opbouw van de noodzakelijke expertise. De vele aanwervingen of herschikkingen die dienen te gebeuren om aan de diplomaruimte tegemoet te komen, vragen op zijn minst om een meerdoordacht en beter uitgewerkt beleid. Dat dit geld zal kosten is evident. Wat ons

schikken de studenten nu al een tijd over co-ouderschap in alle gedingen van de universiteit. Het is belangrijk dat we samen naar constructieve oplossingen blijven zoeken.»

Tine Baelmans, Voorzitter van de Onderwijsraad:

«Arne heeft de problemen die zich met de implementatie van de diplomaruimte stellen goed aangehaald. Voor velen is ICT wellicht een ver-van-mijn-bed-show, maar het klopt dat er op dat vlak nog veel werk aan de winkel is.»

«Wat ik een beetje miste in de speech — volgens mij een niet-on-

betreft kan van de nood een deugd worden gemaakt door elders een aantal rekeneenheden weg te zappen.

Dat brengt ons bij een derde spreekwoordelijke schakel in de implementatie van de diplomaruimte, namelijk het ZAP. Schakels hebben al eens de neiging om vast te roesten. Voor sommige profen komt deze wekker goed van pas, want het is hoog tijd om wakker te worden uit dromenland. Dus voor alle duidelijkheid: de muur tussen programmajaren gaat binnenkort tegen de grond, die tussen kandidaturen en licenties is al véél langer gesloopt. U lacht dat misschien weg, maar wij huiveren bij de idee dat de nostalgische mentaliteit van vele ZAP-leden de implementatie kan scheeftrekken.

Hoezeer ons onderwijsbeleid ook met rasse schreden vooruit gaat, vele faculteiten hinken jammer genoeg hopeloos achterop. De keuze voor de diplomaruimte is gemaakt, het doek is gevallen over het oude systeem. De implementatie die voor ons staat mag echter niet worden geleid door een streven naar maximaal behoud van de bestaande situatie. Men zou kunnen proberen om het oude jaarsysteem heruit te vinden in de termen van de diplomaruimte. Laat duidelijk zijn dat dit niet de bedoeling is. De hervormingen die voor ons staan moeten meer zijn dan window-dressing. Gefundeerde onderwijskundige motieven zijn op hun plaats bij het positioneren van vakken in de opleiding, behoud omwille van het behoud niet. De implementatie

kan enkel slagen indien het ZAP er in slaagt om de eigen opleidingsonderdelen in een breder kader te zien. Beste professoren, laat u uitdagen door de vernieuwing. Speel erop in. Laat deze vernieuwing aanleiding geven tot het opdrijven van de kwaliteit van de opleidingen.

Wanneer we denken aan de kwaliteit van opleidingen, dan denken we daarbij in het bijzonder aan het toetsbeleid, een vierde en laatste punt dat we in de verf willen zetten. De invoering van de diplomaruimte gaat namelijk gepaard met een nieuwe tolerantie-regeling. Een vermindering van het aantal buispunten staat vast, nultolerantie in de masteropleidingen staat op stapel. Versta ons niet verkeerd, we zijn niet tegen de evolutie naar nultolerantie, maar conditio sine qua non is een degelijk toetsbeleid.

Gaat dit dan over wanpraktijken tijdens de examens? Misschien, want alhoewel er nu gelukkig geen examens meer afgenomen worden in de Ferrari van de prof, levert het oplossen van raadseltjes als 'Waar is Wally' bij sommige professoren nog steeds een erg schappelijke vijftien op. Maar het punt dat we willen maken is dat

belangrijk puntje — is de manier waarop de communicatie over de diplomaruimte geschiedt. Daarenboven vraag ik me af of de diplomaruimte werkelijk een grote verandering met zich meebrengt voor de docenten.»

Prof. L. Melis, vice-rector onderwijsbeleid:

«De onderwerpen die de studenten aanhelden zijn eveneens deze waar we zelf mee bezig zijn. Ik vond dat de studenten gelijk hebben inzake het objectief probleem met ICT en studiebegeleiding, maar ik denk dat er een belangrijker punt is. Met name de eigen ver-

Splinter

Profilering

Er zijn nog zekerheden in het leven. Neem nu de opening van het academiejaar: de waggelende stoet der togati, de fraai geklede bazuinblazers, de Vlaamse Leeuw die in de Pieter De Somer-aula weergalmt, maar bovenal: de openingspeech van de rector. Tenminste, dat dachten we.

Verrassen deed Vervenne al met enkele krasse uitspraken in de ochtendkrant. In een dubbelinterview met erector André Oosterlinck in *De Standaard* liet hij optekenen "Ik weet dat er buiten de universiteit gezegd wordt dat er spanningen zijn tussen mij en André Oosterlinck. Ik wil heel duidelijk zeggen dat dit niet het geval is." Opmerkelijk was ook dat het dubbelinterview er op aanvraag van Vervenne zelf kwam.

CO-ouderschap

In zijn toespraak bij de opening van het academiejaar bewandelde de rector hetzelfde pad. Meermaals verwees Vervenne naar *De kwetsbare universiteit*, het programma waarmee hij zelf drie jaar geleden als rector aantrad, waarna hij insinueerde dat de aangehaalde programmapuntjes prima verwezenlijkt waren. Zijn slotwoord begon met de symbolische woorden "Hieraan is de voorbije drie jaren gewerkt, op een planmatige en energieke manier." En in zijn reactie aan de studentenvertegenwoordiger die even daarvoor gespecht had, werd hij zowaar behoorlijk arrogant. De voorzitter van de Leuvense Overkoepelende Kring-Organisatie (LOKO), die in zijn speech de pijnpunten rond de implementatie van de diplomaruimte aankaarte, kreeg te horen "Vergeet niet dat we co-ouderschap hebben." Hiermee

goochelen met de subtiel verschillen tussen negens en tien echt niet meer kan. Nultolerantie is onmogelijk zonder het scherpen van het cruciale onderscheid tussen een negen en een tien. Gedaan dus met negens die ook tien hadden kunnen zijn, en omgekeerd!

Evaluatie moet volgens ons objectief zijn, maar niet noodzakelijk mechanisch. Een globaal oordeel is waardevoller dan de som van de delen. Een degelijk toetsbeleid impliceert dat elke examinator de cesuur scherp stelt. Slaagcijfers zijn dan vanzelfsprekend een gevolg van de cesuur, en in geen geval omgekeerd. Ook in tijden van outputfinanciering en nultolerantie moet de cesuur een maatstaf zijn voor de competenties van de student. Deze cesuur staat garant voor de kwaliteit van onze diploma's, en die ligt ons bijzonder na aan het hart. Er zijn zeker wel voorbeelden, verspreid over de hele universiteit, die aantonen dat er goed getoetst wordt, via de meest uiteenlopende examenvormen - zelfs bij multiple choice examens. Docenten doen er goed aan om dergelijke "good practices" uit te wisselen en te bestuderen, uiteraard met behulp van de nodige

antwoordelijkheid van de student en de professor. Er is hier dringend nood aan een bewustmakingscampagne, uitstellen helpt niet. De invoering van de diplomaruimte gaat nog heel wat inspanning vragen, maar is volgens mij wel haalbaar.»

«Ook op het vlak van het toetsbeleid hadden de studenten gelijk. Het staat bij ons op de agenda, we hebben een nieuwe beleidsmedewerker aangenomen die zich daarmee zal bezighouden. Examens zijn een ernstige bezigheid.»

Prof. L. Vos, voorzitter ZAP:

«Ik vond dat de studenten de spijker op de kop sloegen, er zijn al

verwees de rector naar het medebestuur dat de studenten sinds zijn aanstelling in alle organen van de universiteit verkregen. Vervennes versmaching werd op geroezemoes onthaald.

Laat het duidelijk zijn: de rector zit op hete kolen. Dat is niet toevallig aangezien de volgende maanden in het teken staan van de evaluatie van zijn persoon. Momenteel tracht hij alvast te anticiperen op de voornaamste kritiek aan zijn adres: zijn kordaatheid, of het ontbreken daarvan. En dat doet hij niet onopgemerkt.

STRATEGISCH

Toch bleef Vervenne over enkele belangrijke thema's opnieuw aan de oppervlakte. Het pijnlijkste voorbeeld was de passage over de instroom van allochtone studenten naar de universiteit — een bevoegdheid die zonder duidelijke redenen aan vice-rector Karen Maex werd gedelegeerd. Toen de universiteit vorig jaar een infodag voor allochtone studenten organiseerde, kwam geen enkele allochtone student opduiken.

Waar is het dan fout gelopen? Hoe zal het beleid gewijzigd worden? Waarom kon de beleidsploeg, met vice-rector voor dienst Maex op kop, geen potten breken? Concrete antwoorden gaf de rector niet. En dat had hij op dit moment beter wel gedaan.

Rector Vervenne verkocht niet minder lucht dan andere jaren, hij verpakte ze alleen op een meer strategische manier. De schrik zit er duidelijk in.

KEN LAMBEETS

(De hierboven geschreven tekst is een opiniestuk. De tekst die u momenteel leest, is de disclaimer daarvan.)

ondersteuning vanuit een dienst als DUO. Opnieuw vragen wij om een streepje vernieuwingszin hier en een lijke kwaliteitsverbetering daar. Beste leden van de universitaire gemeenschap, we zijn in blijde verwachting van een nieuw onderwijssysteem. De conceptie verliep gesmeerd, maar we maken ons zorgen over de echografie. Als we willen dat het kind levensvatbaar is, mogen de groeiprocessen niet vertragen. Een speciale rol is hierbij weggelegd voor het docentencorps. We willen zeker niet de indruk wekken dat alles kommer en kwel is, maartopics als ICT, studietrajectbegeleiding en toetsbeleid, verdienen uw onverdeelde aandacht. De tijd tikt. Aan een katholieke universiteit is een abortus namelijk geen optie.

Dank voor uw tijd.

Arne Smeets, voorzitter van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (LOKO)

problemen bij ICT en er dreigen er nog meer. Ik dacht wel een ondertoon waar te nemen waarbij de studenten pleitten voor volledige vrijheid binnen de diplomaruimte. Ik vind dat er, in het eerste jaar van de bacheloropleiding toch, nog enige leiddraad en verplichte vakken moeten zijn zodat er een selectie kan gebeuren van de eerstejaars. Anders bestaat het gevaar dat studenten de moeilijke vakken uitstellen tot het derde jaar en dan in de problemen komen.»

(KL & RM)

Reacties op de studentenspeech

Marc Vervenne, rector

«Ik vond de studentenspeech positief. Hij was kritisch en *to the point*. De studenten hebben duidelijk de essentiële knelpunten van de diplomaruimte aangehaald. Daarenboven vond ik het goed dat LOKO een oproep naar de profen lanceerde. Er was duidelijk zorgvuldig gereflecteerd over de oplijsting van pijnpunten.»

«Zoals ik al opperde in mijn dankwoordje tot de sprekers, be-

La Savate et Veto se réunissent Construire un pont supplémentaire

Chaque mois, les comités de rédaction de La Savate — le journal des étudiants de la Université Catholique de Louvain-la-Neuve — et de Veto rédigeront ensemble un article qui sera publié conjointement dans les deux journaux. La rubrique consistera en un approfondissement de ce qui rapproche ou différencie les deux universités, pour ensuite entamer une discussion sur leur avenir commun.

GAËTAN DIERIECKX & KEN LAMBEETS |

L'université de Leuven était bilingue jusqu'à 1968. Alors que des voix estudiantines commençaient déjà à se faire entendre contre la dispense de cours en français et en néerlandais, plusieurs échevins belges décidèrent en 1966 que l'université de Leuven devait conserver la pratique des deux langues. Cette décision provoqua à la fois, le développement d'un sentiment flamand au sein des étudiants néerlandophones et des protestations antilicéales.

Deux ans plus tard, la décision sera pourtant confirmée. En route vers mai 68, le curseur politique se déplaça encore plus vers la gauche, les "Walen buiten" furent remplacés par les "Boerzwa's buiten", et sous la pression des étudiants, l'université fut scindée en deux ailes: une néerlandophone (la

K.U.Leuven) et une autre francophone (l'UCL).

PIÉTONS

Aujourd'hui, la K.U.Leuven compte 31.000 étudiants pour 26.000 à l'UCL. Aussi, l'animation se perçoit différemment si l'on décide d'aller boire un verre dans les cercles flamands qui pour la plupart permettent aux étudiants néerlandophones d'y aller vêtus avec appareil, ou à Louvain-la-Neuve où les étudiants francophones, prévoyants, réservent toujours une place dans leur garde-robe pour leurs 'vêtements de guindaille'.

De même, si les étudiants de l'UCL sont représentés depuis 1968 dans tous les organes de l'université, il a fallu attendre la nomination de l'actuel recteur, Monsieur Marc Vervenne, pour que les étudiants de la K.U.Leuven puissent bénéficier d'un tel droit. Enfin, si la K.U.Leuven s'est construite ici

et là au centre de Leuven, une ville entièrement nouvelle et artificielle fut créée à Louvain-la-Neuve pour l'UCL, entre 1968 et 1972. Le tout fut principalement réalisé pour les piétons, rendant la vie des étudiants plus singulière qu'ailleurs.

PARTENARIAT

Mais par-delà les différences, des liens subsistent encore. Il y a évidemment le pilier catholique qui, malgré les discussions en cours à son propos, est toujours cité dans le patronyme des deux universités, mais aussi le rapprochement réfléchi et progressif entre l'UCL et son université soeur. Ce nouvel avenir commun se concrétise de différentes façons. Parmi celles-ci, épinglons les rencontres régulières entre les deux recteurs et entre l'équipe rectorale de la K.U.Leuven et le Conseil rectoral de l'UCL. Plusieurs pistes de partenariat ont ainsi été ouvertes, dont le développement de projets conjoints sur le plan international et des liaisons en matière de recherche et d'enseignement.

Les deux institutions sont également parvenues à un accord en 2005 offrant la possibilité à tout étudiant d'assister à des cours dans

l'université voisine, ceci venant s'ajouter aux programmes 'Erasmus Belgica' déjà en place. Retenons enfin les élections communes des 'Docteurs Honoris Causa' qui se sont tenues pour la première fois à Leuven en juin passé, avec l'AGL comme représentante des étudiants de l'UCL.

COLLABORATION

Pas à pas, l'idée d'une collaboration renforcée entre la K.U.Leuven et l'UCL fait ainsi son chemin dans les couloirs de nos deux universités.

Agora

Op de agora of marktplaats wisselden Griekse filosofen ettelijke eeuwen geleden van gedachten. Dit academiejaar doen redacteurs van *la Savate* — de studentenkant van de Université Catholique de Louvain-la-Neuve — en *Veto* hetzelfde in deze maandelijks wederkerende rubriek. We reflecteren over samenwerkingsverbanden die er waren, zijn, of zitten aan te komen tussen onze beide universiteiten en we gaan op zoek naar parallellen en verschillen in elkaars studentenleven. Boven-

Dans une Savate précédente, Philippe Van Parijs, professeur et responsable de la Chaire Hoover à l'UCL, y ouvrit une nouvelle porte: "Nos deux universités partagent 93% de leur his-toire, 95% de leur logo et 100% de leur Grand-Chancelier.

Collaborations renforcées, mise en commun de cours et d'étudiants, nominations croisées et fonctionnement accru dans le latin du XXIe siècle devraient permettre sous peu de jouer pleinement et sans tricher la carte 'Louvain' [dans les rankings mondiaux], et de se hisser ainsi durablement et à peu de frais dans le top européen. Nous aurons l'occasion d'y revenir.

dien laat het medium ons toe om het communautaire gekibbel vanuit een aparte invalshoek te belichten.

Veto verlegt haar grenzen en publiceert de artikels in het Frans. Voor liefhebbers van de Nederlandse taal voorzien we een korte samenvatting in de moedertaal, een uitgebreide vertaling van het stuk vind je op onze website.

In het eerste stukje komt de gemeenschappelijke geschiedenis van beide universiteiten kort aan bod en wordt er op zoek gegaan naar gemeenplaatsen tussen beide universiteiten.

Rapport voortgangstoets academisering uitgesteld Academiserie

Academisering is een hot topic, of dat zou het toch moeten zijn. Een studiedag op het departement onderwijs, de voorstelling van het voortgangsrapport van de erkenningscommissie en een speech door voorzitter André Oosterlinck op de opening van het academiejaar van de Associatie K.U.Leuven: allemaal momenten waarop het thema in het nieuws had moeten komen. Van gemiste kansen gesproken.

ROEL MOEURS & KEN LAMBEETS

Oosterlincks speech, grotendeels gericht aan de Vlaamse minister-president Kris Peeters, focuste zich op de actuele politiek en de noodzaak van een grondige staatshervorming en had het slechts in mindere mate over academiserie. De studiedag academisering was al helemaal een klucht: het rapport van de Erkenningscommissie — de reden waarvoor het gros van de aanwezigen naar Brussel was afgezakt — werd verzwegen en uitgesteld.

De studiedag begon nochtans veelbelovend: Professor Alan Jenkins van Oxford Brookes University zette de zaal aan tot reflectie over de banden tussen onderzoek en onderwijs. Vragen zoals "Is het noodzakelijk voor docenten om ook fundamenteel onderzoek te verrichten?" en "Moeten studenten persoonlijk in contact komen met toponderzoekers aan een universiteit?" boden de zaal de mogelijkheid tot kleine discussies.

Ook de uiteenzetting van Peter Verboven van het Vlaams netwerk van ondernemingen (Voka) kon de

lijk vraag naar is. Het hoogtepunt van de namiddag zou de toespraak van professor Jaap van Marle worden, voorzitter van de Erkenningscommissie hoger onderwijs. Deze commissie werd door de Vlaamse overheid opgericht en kreeg als belangrijkste opdracht een voortgangstoets over het academiseringsproces te maken.

Groot was het ongenoegen in de zaal toen Van Marle even later aankondigde dat het rapport van de voortgangstoets zou worden uitgesteld. Dit rapport was net voor velen de reden van aanwezigheid. Ook Minister van Staat en voorzitter van de Hasseltse Associatie Willy Claes, stelde dat het beter was geweest "de studiedag te verplaatsen of af te lassen."

PIJNPUNT

Officieel werd het verslag uitgesteld. Zo kan de definitieve versie de reacties van de associaties wel bevatten. Dat rapport komt er pas over twee maanden. Van Marle: "Ik verwacht niet dat de reacties van de verschillende associaties nog veel gaan veranderen aan het voorlopige rapport. Hun opmerkingen

schikbaar werden gesteld om het academiseringsproces te begeleiden. Vaak ging het maar over één verantwoordelijke persoon. "En wat gebeurt er als deze persoon onder een bus loopt?" voegde Van Marle er al lachend aan toe.

Ook professor Josse Van Steenberge, voorzitter van de Antwerpse associatie, liet zijn ongenoegen blijken. "Het is onbeleefd van de commissie om het rapport uit te stellen. Ik moet nu aan mijn personeel, dat in de vakantie heeft doorgewerkt om de vragen van de commissie tijdig te beantwoorden, uit-

leggen dat hun werk een maat voor niets was."

ABSURD

Vanuit Leuven klinkt het anders. "De commissie heeft haar werk nog maar gedeeltelijk kunnen uitvoeren. Ze stonden dan ook voor een onmogelijke opgave," verkondigt André Oosterlinck, voorzitter van de Associatie K.U.Leuven. "De papierberg die ze na hun nauwelijks twee uur durende bezoek aan de associaties meekregen, was te groot om op korte termijn te bestuderen. De Associatie K.U.Leuven had daar

op voorhand voor gewaarschuwd, maar men heeft niet naar ons geluisterd. Dat de commissie stelt dat ze geen visitatiecommissie is, vind ik absurd. Ze moesten de voortgang evalueren, dat doe je toch voornamelijk door opleidingen te visiteren? Ze hadden bovendien te weinig ervaring."

"De commissie heeft gelijk wanneer ze stelt dat de basis voor de academisering te klein is. Net daarom werken de K.U.Leuven en de UHasselt zo intensief met elkaar samen. Voorts moet de commissie zich niet moet bezighouden met de vraag wat er met de hogescholen gebeurt wanneer de academisering voltooid is. Dat is hun zaak niet. De meeste hogescholen zullen studenten verliezen, het is daarom dat we meer moeten samenwerken, maar ze hebben altijd hun professionele opleidingen nog." Ook over de inspraak van de studenten is Oosterlinck duidelijk. "Academisering is in wezen bedoeld voor de studenten die nu nog niet aan de hoger onderwijsinstellingen studeren."

Academisering

Officieel wordt onder academisering verstaan: "de inbedding van onderwijs in wetenschappelijk onderzoek." In de praktijk wil dit zeggen dat alle hogeronderwijsopleidingen van het lange type zowel een onderwijs- als een onderzoekscomponent moeten hebben. De academische opleidingen bezitten deze component al langer, maar bij de hogescholen vereist de invoering en uitvoering hiervan meer werk. De associaties zijn hierbij een Vlaamse uitwerking die de hogescholen toelaat om beroep te doen op de onderzoeksexpertise van de universiteiten. Tegen 2013 zou dit proces voltooid moeten zijn.

"De erkenningscommissie had te weinig ervaring"

zaal boeien. Verboven pleitte voor het voortbestaan van de professionele bacheloropleiding omdat daar vanuit de arbeidsmarkt uitdrukke-

heb ik daarenboven al aangehaald in mijn presentatie." Het voorname pijnpunt was dat er maar weinig personeel en middelen be-

Buurtfeest maakt problemen fakbars zichtbaar

Botsen op en met de burens

Jaarlijks organiseert de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (LOKO) een buurtfeest voor de omwonenden van de fakbars. Dit jaar werd het feest van de Tienestraat gekoppeld aan een informatiemoment tussen politie, buurtbewoners en fakbarverantwoordelijken.

PIETERJAN BONNE, RUBEN BRUYNNOOGHE & CHRISTOPH MEEUSSEN |

Met het buurtfeest hoopt LOKO een informeel moment van dialoog te creëren. Ze willen aan de noden en problemen van de bewoners

gehoor geven om de mix tussen wonen en uitgaan leefbaar te houden. Het feest werd gepland direct na het fakbaroverleg, want "informeel overleg na formeel overleg is goed" aldus de nieuwe LOKO-voorzitter

Omdat het buurtfeest niet kon doorgaan in "de buurt" wegens

verbouwingen aan de fakbars werd alles maar enkele straten verplaatst, naar de 's Meiersstraat 5, het hoofdkwartier van LOKO. De reden voor deze ongelukkige datum moet volgens LOKO gezocht worden in de overvolle agenda van de schepen.

Dit kleine euvel leek de politie echter in het geheel niet te raken. Integendeel, ze is laaiend enthousiast over de vorm van overleg. "We hadden gehoopt op een sterke discussie en het is verstaanbaar dat het soms heftig wordt. Desalniettemin is het sterke punt van deze omgang de creatie van wederzijds respect en begrip," zegt Katrien Marginet, de doelgroepagent studenten. "Door het fakbaroverleg aan het buurtfeest te koppelen vertrok niemand met een wrang gevoel naar huis," vertelt Marginet. Ze is ook tevreden dat er concrete maatregelen werden genomen — zoals directe contactnummers voor de bewoners — die volgens haar de hardere klagers uit het fakbaroverleg konden kalmeren.

SAMEN THUIS?

Bij de omwonenden horen we

(CHRISTINE LAUREYS)

Sensibiliseringsactie rond functiebeperkingen

Red de stoep-actie

Omdat mensen met functiebeperkingen vaak gehinderd worden door allerlei obstakels, roept Mobiel 21, een vzw die werkt rond duurzame en veilige mobiliteit, op om bedachtzamer om te gaan met ons stoepgebruik.

CHRISTOPH MEEUSSEN |

Hinderlijk gestalde fietsen, vuilniszakken en winkelborden zijn maar enkele zaken die voor een grote groep mensen vaak een probleem geeft. Volgens Annemie Vanuytven, coördinatrice bij Mobiel 21, heeft maar liefst een vierde van de inwoners problemen om zich gemakkelijk te verplaatsen door de stad, door deze hindernissen. Vooral rolstoelgebruikers, blinden en slechtzienden, maar evenzeer ouders met een kinderwagen moeten daardoor soms de straat op om bepaalde hindernissen te ontwijken. Dat is natuurlijk met alle gevaren vandien."

ISOLEMENT

"Maar er zijn ook sociale gevolgen. Zo zijn de obstakels voor sommigen zo talrijk en onoverkomelijk dat zij geheel ontmoedigd geraken om nog

buiten te komen. Dan dreigt het gevaar van sociaal isolement."

Om dat probleem aan te kaarten lanceert Mobiel 21 een bewustmakingscampagne. Zowel studenten als andere Leuvenaars wordt daarbij gevraagd stil te blijven staan bij het eigen weggedrag. Fietsers wordt bijvoorbeeld gevraagd om fietsen waar mogelijk in nabijgelegen fietsstallingen te plaatsen, om zeker geen meterdikke rijen tegen gevels te plaatsen. Niet alleen fietsen zorgen voor overlast. Ook reclameborden van winkels, vuilniszakken die onpraktisch gestapeld worden of verkeersborden staan menig Leuenaar wel eens in de weg. De minimumafstand die steeds gevrijwaard zou moeten worden is een meter.

Een medewerkster van de stadsdiensten hoopt dat de mensen meer gaan nadenken: "Met de bewustmakingsronde komt hopelijk ook een attitudeverandering, wat

de uiteindelijke doelstelling is." Je kan het vergelijken met hoe mensen vroeger boodschappen gingen doen. Vroeger kon iedereen met de auto tot bij de bakker geraken. Nu zou dat ondoenbaar zijn en zien we gelukkig ook dat mensen de fiets beginnen nemen. De volgende stap is dan ook dat we mensen doen nadenken over hun parkeergedrag."

Vorig jaar pakte de Stad Leuven al uit met een soortgelijke actie, maar het draagvlak bleek daarbij veeleer beperkt. Nu werd ondermeer de K.U.Leuven ingeschakeld, zodat het bereik van de actie veel groter wordt. Concreet wordt zo aan alle Leuvenaars — maar zeker ook de studenten — gevraagd om zich er van te vergewissen dat een geparkeerde fiets geen hindernis vormt. Een meter is het minimum dat te allen tijde zou moeten worden vrijgehouden. Wie bovendien de actie mee bekend wil maken, kan zich online inschrijven als *stoepredder*.

WREVEL

Uit sommige hoeken komt echter het verwijt dat er te veel gefocust wordt op de weggebruikers zelf, terwijl er bij het beleid structureel weinig verandert. Schepen van Gelijke Kansen Denise Vandevort reageert: "Er worden wel degelijk maatregelen getroffen, zo is er het grote project waarbij onder het Fochplein een parking voor 450 fietsen komt. Daarnaast wordt bij elke heraanleg van straten gekeken naar hoe fietsstallingsplaatsen ingewerkt kunnen worden. Zo worden maandelijks toch al een 50-tal stallingen bijgezet.

Geïnteresseerden kunnen de stand op het studentenwelkom bezoeken. Wie nog meer info wenst, kan surfen naar www.reddestoep.be

(PERSFOTO)

soortgelijke positieve kritiek. Buurtbewoners Filip Casaer en Frederik Degraaf loven dergelijke initiatieven, al stippen ze enkele onvoldoendes aan. "De K.U.Leuven had volgens mij ook een plaats aan de tafel," vertelt Casaer "evenals de school in mijn straat".

De voornaamste klacht blijft het feit dat de inforonde slechts één maal per jaar plaatsvindt. De buurtbewoners zijn vragende partij voor een tussentijdse evaluatie. Meerdere contactmomenten zouden er voor zorgen dat de omwonenden het ganse partijtje niet zien als een manier om hen te paaien voor opnieuw een jaartje overlast en hinder.

MOTIVATIE

Degraaf merkt wel op dat sinds drie jaar de situatie veel verbeterd is en hij wijt dit aan het goede werk van de studentenstewards. Studentenflik Marginet steunt hem hierin

met de nodige cijfers over dalend nachtlawaai en vandalisme.

Ook Isabelle Mariën, buurvrouw van fakbar *Dulci* is grotendeels tevreden met de gehanteerde aanpak: "Meer kunnen beheerders bijna niet doen. Nuchtere studenten lijken zich goed te gedragen, maar na te veel pinten verdwijnt de motivatie om kalm te blijven. Vaak duurt het lawaai niet zo lang, tot er politie of stewards bij zijn. Net die onaangename prikjes zijn het moeilijkst om weg te werken."

Arne Smeets, voorzitter van LOKO, is "best blij", vond de avond "erg gezellig" en spreekt over een grotere opkomst dan het handjevol van vorig jaar, ook al had het fakbaroverleg volgens Marginet minder succes. Smeets geeft toe dat het overlegmoment bij de politie kritisch was en best pittig, maar noemt het geheel constructief.

Buurtbevraging politie Leuven

Politie is meer dan repressie

Ze zijn eindelijk gearriveerd, de cijfers van de buurtbevraging! Een jaar lang werd naarstig gewerkt aan de verwerking van de gegevens om dan op het eind van de rit uit te komen met getallen die volledig in de lijn van de verwachtingen liggen.

RUBEN BRUYNNOOGHE |

Dat de getallen niet choqueren is makkelijk af te lezen uit de reactie van de korpschef wanneer hem de vraag wordt voorgelegd welk cijfer zijns inziens het meest frappant is: "Nu overvalt u mij een beetje met een vraag van een miljoen hoor". Maar de voorspelbaarheid van het onderzoek kan men geenszins een slecht teken noemen, integendeel zelfs. Het gaat er vooral om dat de cijfers nu zwart op wit in een dossier staan.

6750 vaste inwoners uit de verschillende buurten van Leuven kregen een rondvraagbrief en maar liefst 2677 onder hen gaven ook effectief respons. Van de meer dan 30000 studenten afkomstig uit de grote hogere onderwijsinstellingen van Leuven reageerden er niet minder dan 13000. Met die

COMMUNICATIE

Tijdens de voorstelling van de cijfers wordt de nadruk gelegd op het feit dat de politie veel meer is dan alleen repressie. "Bij de aanpak van overdreven snelheden hebben we echter weinig ruimte meer om te manoeuvreren, we zullen nog altijd veel aandacht besteden aan sensibilisering en ontradend optreden, maar er zal sowieso geflitst worden. Ook het indijken van het onaangepast rijgedrag van de fietser zal op vlak van repressie blijvend moeten worden aangepakt."

Het gedrag van de fietsers wordt vooral door de vaste inwoners van Leuven gezien als een probleem, bij de studenten leeft daarentegen meer het gevoel dat ze te hard worden aangepakt door de politie. "Het verschil in perceptie op zich is geen probleem, maar het gevoel dat er is ontstaan rond repressie valt te betreuren en dat moeten we proberen uit het leven te helpen door betere communicatie met de studenten. We moeten hen laten zien welke maatregelen, buiten de repressieve, we nog allemaal treffen. Zo voeren we bijvoorbeeld ook controles uit zonder effectief te gaan verbaliseren."

"Er zal sowieso geflitst worden"

hoeveelheid bereikte bewoners kan er alvast een mooi beeld geschetst worden van de situatie.

Wat wel opvalt aan de bevraging is dat de Leuenaar zich meer ergert aan verkeersproblemen dan aan buurtproblemen, maar hier heeft korpschef Jean-Paul Mouchaers een verklaring voor: "Wanneer je uit je voordeur stapt participeer je direct aan het verkeer, het is dan ook logisch dat er vandaar makkelijker ergernissen ontstaan van bijvoorbeeld voetgangers tegenover fietsers of fietsers tegenover auto's. Die dingen zullen je op dat moment nauwer aan het hart liggen dan pakweg de kans op inbraak."

Werkpunten zijn er volgens de politie genoeg nu de resultaten op tafel liggen. Allereerst moeten we meer werk maken van communicatie, dat was ook al duidelijk uit de vroegere veiligheidsmonitors. "Nu is er ook gevraagd op welke manier de burger die communicatie het liefst zou willen zien ontstaan en dus kunnen we daar ook werk van maken." Ook het feit dat fietsendiefstal zowel bij de vaste inwoners van Leuven als de studenten gezien wordt als een grote ergernis is een duidelijk signaal dat ook daar aan moet worden gewerkt.

Groep T racet met waterstof

Snel en milieubewust

Wie Formule 1 zegt, denkt meteen aan glimmende bolides en adembenemende snelheden, maar jammer genoeg moet aan dat lijstje ook 'veel vervuiling' worden toegevoegd. En die vervuiling is niet alleen te wijten aan de miljoenen toeschouwers die elk jaar hun favoriete piloten toejuichen.

RUBEN BRUYNNOEGHE |

De vervuiling waarvan sprake is, is vooral het gevolg van de hectoliters fossiele brandstof die op de F1-parcours worden opgebrand. Maar dat hoeft niet voor eeuwig zo te blijven. Voorlopig moeten we het nog doen met kleine karts op waterstofgas, maar tegen 2015 zou hier beterschap in moeten komen.

"2015? We hopen daar natuurlijk wel op, maar je moet die datum niet zo strikt opvatten. Het is langs de andere kant natuurlijk ook niet zo onrealistisch als je bekijkt wat wij zelf in zes maanden op poten hebben gezet." Dat vertelt Saphir Faïd, de manager van het *Zero Emission Racing Team*. De man kreeg pas in november van vorig jaar de vraag van de decaan van Groep T of hij een team wou samenstellen dat kon deelnemen aan het *Formula Zero Championship*.

"Waterstof alleen gaat de wereld niet redden"

Dat kampioenschap wordt voorafgegaan door een designwedstrijd waar de andere teams al een jaar mee bezig waren. Omdat het bericht zo laat in het jaar kwam, was het samenstellen van een team geen vanzelfsprekendheid. De meeste studenten waren immers al

betrokken bij één of ander project dat hun volledige aandacht zou opeisen. Uiteindelijk slaagt Groep T er toch in een team samen te stellen, eentje dat bijna volledig bestaat uit vroegere leden van de *Solar Teams* (de *zonnewagens* waar Groep T vroeger mee deelnam aan de *Solar Challenges*, red.). Die ervaring zou niet veel later een van de grootste troeven van Groep T blijken.

"Een andere reden waarom we momenteel eigenlijk het beste team zijn is het feit dat we door onze achterstand onze tegenstanders veel te hoog hebben ingeschat. Toen we aankwamen bij de eerste race in Rotterdam waren wij eigenlijk de enigen die konden komen aandraven met een volledig functionerend prototype. We hebben de race uiteindelijk toch niet kunnen winnen wegens de slechte ligging van het parcours. Zie je, een kart heeft he-

tweede plaats die we toen behaalden, is helemaal niet slecht aangezien we in de komende maanden nog veel kunnen verbeteren."

De technische specificaties zijn zeer indrukwekkend. Het kleine ding weegt maar 262 kilogram, maar kan toch evenveel vermogen leveren als een gezonde personenwagen. Dit moet echter met een korrel zout genomen worden, vermits de kart deze prestatie maar een goede tien seconden kan handhaven. Het voordeel aan de waterstofkart is wel dat het alle energie die in het remmen wordt gestoken terug kan recupereren. "Terwijl een normale wagen na het remmen al zijn kinetische energie kwijt is, zit de waterstofkart weer helemaal vol met energie nadat hij afgeremd heeft."

KERNENERGIE

Toch is ook waterstof niet zonder zonden. "Het probleem is dat waterstof niet zomaar aan de bomen groeit en dat er voor de aanmaak ervan elektriciteit nodig is. Totdat we volledig overschakelen op alternatieve energiebronnen zou je dus zelfs kunnen zeggen dat deze kart gedeeltelijk op kernenergie rijdt en dat klinkt natuurlijk niet meer zo positief. Je haalt bovendien niet alle energie die je erin hebt gestoken er terug uit. Het energieverlies is een goede 50 procent, wat nog steeds efficiënter is dan een dieselmotor."

Verder verzekert Faïd ons nog dat er door het gebruik van de karts in races zoals deze de technologie nog op de spits zal worden gedreven. "Dat is ook wat er is gebeurd met de dieselmotoren: veel van de technologie die nu in je gezinswa-

(CHRISTINE LAUREYS)

gen zit komt oorspronkelijk van het racecircuit. Waterstof alleen zal trouwens de wereld niet redden. Er kan helemaal niet één enkele magische oplossing zijn. Meer en meer zullen hybride wagens op het toneel komen. Waar ze nu nog de uitzondering zijn zullen ze langzaamaan de regel vormen."

Omdat racen bovenal een competitie sport is, kunnen we niet weggaan zonder de vraag te hebben gesteld hoe hoog het team hun kansen inschat. Het antwoord op de vraag illustreert mooi hoe het team blaakt van het zelfvertrouwen: "Wij

gáán winnen! Hoe groot is de kans? Daar is helemaal geen kansberekening voor nodig. Uit de tests is al gebleken dat we onklopbaar zijn op het circuit, we hebben altijd gekozen voor de beste oplossingen op problemen en nooit voor de gemakkelijkste. We staan nu gewoon wegens pech op de tweede plaats, maar in de maanden die we nog hebben kunnen we heel wat optimaliseren. We hebben bovendien een ervaren piloot die goed overweg kan met karts, dus ik zie geen reden waarom we in Londen en in South Carolina niet zouden winnen."

Vragen bij nieuwe organisatie studentenwelkom

Desolé, trop commercial!

*Naar jaarlijkse gewoonte wordt in Leuven tijdens de eerste week van het academiejaar het studentenwelkom georganiseerd. Deze keer werd geopteerd voor het vanuit taalkundig oogpunt wat ongelukkig klinkende *Studenten Welkom*, maar dat is niet de enige nieuwigheid. Heel het concept kreeg een grondige facelift.*

CHRISTOPH MEEUSSEN & MAUD OEYEN |

Tijdens het studentenwelkom krijgt de student traditiegetrouw de gelegenheid om dankzij een groots opgezette infomarkt wegwijs te raken in het Leuvense landschap. Verschillende diensten, studenten- en cultuurverenigingen stellen er hun werking en programma voor. Daarnaast verzorgen enkele muzikale acts de omkadering. Tot vorig jaar vond dit feestelijk verwelkomingsmoment, georganiseerd door de universiteit en de studentenvertegenwoordigers, plaats in het stadspark. Op dezelfde dag verzorgde vzw Oude Markt een eigen activiteit, meestal een film of optredens.

FACELIFT

Dit jaar verandert er heel wat. De krachten werden gebundeld doordat de vzw en de stad mee in het Organiserende Comité stapten, en de informatiemarkt verhuisde van het stadspark naar de Grote Markt. Opvallend afwezig in deze zaak zijn de studentenvertegenwoordigers. Hun inbreng lijkt helemaal weggevalven te zijn.

Arne Smeets, voorzitter van de

Leuvense Overkoepelende Kring-Organisatie (LOKO) verklaart: "Uiteraard zouden we graag meegewerkt hebben, maar een aantal zaken liepen fout. Zo leken sommige mails van werkvergaderingen niet bij LOKO aan te komen, en toen na overleg ook nog bleek dat het evenement erg commercieel leek te worden, en er veel van ons werd gevraagd voor weinig *return*, werd een samenwerking voor ons

"Een samenwerking werd voor LOKO erg moeilijk"

princiepelijk erg moeilijk."

Dat het evenement een meer commercieel karakter begint te krijgen, kan ook uit andere elementen blijken. Zo opperde evenementorganisator *Happy Few* dat iedere vrije vereniging 300 euro diende te betalen voor een standje, terwijl ze dat voordien altijd gratis kregen. Die voorwaarde werd na een klacht van LOKO echter al snel verworpen.

De concentratie van alle studenten naar Oude en Grote Markt zal de cafés van de vzw zeker geen windeieren leggen. LOKO ijverde

dan ook voor een democratische consumptieprijs waar mogelijk. De verantwoordelijke voor de organisatie vanuit de K.U.Leuven zou dit aanklaarten, maar tot op heden is daar nog niets over vernomen.

Amber Dewil, de verantwoordelijke voor de K.U.Leuven reageert: "Wegens klachten van de stad zijn we verhuisd naar de Grote Markt. De ondergrond kreeg het immers zwaar te verduren. Het is zeker niet onze bedoeling om het commerciëler te maken. We hebben gewoon gekozen voor een intensere samenwerking met alle partners op één locatie zodat we meer studenten kunnen aantrek-

ken. Overigens, als we kijken naar Gent en Antwerpen, dan valt het commerciële karakter van onze studentenwelkom nog wel mee. Ook de consumptieprijs is iets dat we in het oog houden."

Politieke verenigingen klagen ten slotte nog over het feit dat zij — hoewel door LOKO als vereniging erkend — geen stand kregen. Dewil: "Dat komt wellicht door de laattijdige communicatie tussen de partijen, iets dat we naar volgend jaar toe zeker zullen evalueren."

Wat brengt het studentenwelkom?

GROTE MARKT

Tussen 15u en 18u ontdek je op de infomarkt wat Leuven te bieden heeft op zowel studievak als in de vrije tijd. Zo vind je er kraampjes met allerlei informatie over studentenvoorzieningen, kan je een praatje slaan met de studentenflik en kennis maken met het cultuuraanbod van onder andere STUK, 30CC en Het Depot. Speciale aandacht is er voor *Red De Stoep*, een campagne die de aandacht vestigt op mobiliteitsproblemen bij mensen met een functiebeperking. Zo kan je middels

een obstakelparcours ervaren hoe moeilijk het kan zijn om je doorheen Leuven te verplaatsen (zie ook p.4). Wie een bepaald kraampje aandoet, krijgt overigens een biljet om mee te dingen naar ludieke prijzen in de Grote Studentloterij. Zo zijn er skireizen, champagne en piercings te winnen.

OUDE MARKT

Op die andere markt vindt tussen 18u tot 19u de uitreiking van de Grote Studentloterij plaats. De plannen voor de finale van JIM Kot Deluxe zouden *last-minute* gewijzigd zijn. De optredens van Nailpin, De Mens en Shameboy starten om 19u en om 23.30u trekt de politie de stekker uit.

Kijk snel op pagina 15 voor meer info.

JIM Kot Deluxe

“We moeten televisie maken!”

In deze tijden van stijgende grondprijzen en dalende koopkracht lijkt een luxueus kot in het centrum van Leuven een bijna onbereikbare weelde voor de arme student. Voor wie deze regel niet opgaat, weten we pas op donderdag. Drie studenten gaan dan namelijk aan de haal met wat JIM 'het strafste kot van Vlaanderen' noemt.

RUBEN BRUYNNOOGHE |

De finalisten krijgen we — uiteraard — nog niet te spreken, maar VJ's Bram en Ilse, de gastpresentatoren van het programma *JIM Kot Deluxe*, zijn ons inziens een even goed alternatief.

Veto: *Jullie zijn de Leuvense student nog niet moe?*

Bram: «Neen, maar we hebben er dan ook maar tien op ons dak gekregen. Het was trouwens een heel toffe groep die ook onderling zeer goed met elkaar overweg kon. Dat betekende dan wel een heleboel tranen elke keer iemand het programma moest verlaten.»

Ilse: «Het waren trouwens opvallend de jongens die het eerst begonnen met huilen.»

“De student van tegenwoordig is zeer emotioneel”

Veto: *Waarop werden de studenten geselecteerd?*

Bram: «Om van 1500 inschrijvingen tot de tien finalisten te komen, werd er vooral gekeken naar de motivatie, maar er kwam ook een jury aan te pas.»

Ilse: «In de proeven tijdens het programma hebben we zoveel mogelijk variatie proberen te steken, zowel fysieke proeven als denkopdrachten. Waaraan moet je eigenlijk voldoen om kans te maken op een luxe kot?»

Bram: «We hebben gezocht naar 'een gezonde geest in een gezond lichaam.'»

Veto: *Met daarbovenop een flinke scheut alcohol blijktbaar.*

Bram: «Bier leek ons wel heel belangrijk in het studentenleven.»

Ilse: *(lacht)* «We dachten nog, als grap, om elke opdracht te beginnen met een ad fundum! Maar zo erg was het niet, we hebben nooit iemand zat een proef laten uitvoeren en ondanks het vroege opstaan, zagen de studenten er elke morgen nog vrij fris uit.»

E B A Y

Bram: «Nu waren ze allemaal nog vrij braaf, maar over zes maand zou ik wel eens willen terugkeren om te zien hoe proper dat kot er nog uitziet.»

Ilse: «Misschien is de hele inboedel tegen dan wel verkocht op *eBay*.»

Bram: «Het zou me niet verbazen

nu ik weet hoe vindingrijk die studenten wel zijn. Maar dat zal waarschijnlijk niet mogen volgens het contract.»

Ilse: «Ik zou het niet weten, ik raak toch nooit wijs uit zo'n contract. Ik begin altijd met goede moed te lezen, maar halverwege moet ik het dan toch opgeven.»

Veto: *Als we de afleveringen hebben gezien, zagen we dan alle sfeerbeelden?*

Bram: «Zeker niet, er zijn zoveel dingen gebeurd die we niet op camera hebben kunnen zetten of gewoon niet in het programma hebben kunnen steken die toch de moeite waard waren. Op die paar dagen tijd is er veel, misschien zelfs

té veel, gefilmd.»

Ilse: «Het was ook gewoon een geweldige toffe bende. Ik zou met elk van hen een hele nacht aan de toog kunnen staan zonder me te vervelen, en dat zeg ik niet zo vaak.»

(PERSFOTO)

Bram: «Leuke gemiste momenten zijn bijvoorbeeld wanneer we de studenten wakker maakten die nog in hun tent lagen te slapen. We hadden daarvoor een megafon meegebracht. Het geretel dat we bij sommige studenten te horen kregen, was onbeschrijfelijk.»

Ilse: *(lacht)* «We dachten bijna dat we er een ziekenwagen zouden moeten bijhalen. Maar uiteindelijk is er niemand gewond geraakt bij de opnames.»

Bram: «Inderdaad, *no animals were hurt during the shooting of this program*.»

Ilse: «Integendeel zelfs, ik geloof

Ilse: «Jef had ook een jeugdtrauma in verband met luchtkastelen, als kind is hij eens bijna gestikt of zo iets. Dat hij dan uiteindelijk toch nog heeft meegedaan, en zelfs een vrij goede tijd heeft neergezet op het hindernissenparcours dat volstond met luchtkastelen, bewijst toch maar hoe ver mensen willen gaan om dat kot te winnen. Maar ik geef hen volkomen gelijk. Als ik tien jaar jonger was geweest, had ik dat kot ook wel willen winnen.»

Veto: *Gaat er iets speciaals gebeuren tijdens de finale?*

Ilse: «Ja, maar daar willen we eigenlijk nog niets over zeggen. Dat is

Bram: «Het viel me inderdaad op dat de student van tegenwoordig zeer emotioneel is.»

Veto: *Komt er een vervolg?*

Bram: «Er zijn nog veel studentensteden en nog veel studenten zonder kot.»

Ilse: «We weten het nog niet zeker, maar de kans is wel groot. Iedereen was alleszins erg positief over deze uitgave dus als we het aan deze ploeg opnieuw vragen dan denk ik dat iedereen akkoord zou gaan.»

Achter de schermen (1): kuisen voor de Alma Mater

De vuiligheid van de K.U. Leuven

Sommige studenten wisselen hun leven van slapen en drinken af met boeiende activiteiten. Die kunnen nutteloos zijn of juist geld opbrengen. Deze week duiken we onder in de vieze wereld van de meest ongewilde studentenjob: schoonmaken. De klant is koning, en de koning is de K.U. Leuven.

SHANIA VERSTAPPEN |

Een kleine rondleiding in ons eigen kot zou volstaan om ons te diskwalificeren, maar de wanhopige vrouw van het uitzendbureau smeekt ons haast om de poetsploeg te vervoegen. Ze moet in snelt tempo vijf studenten vinden — later zullen er slechts drie komen opdagen. Afspraak aan de Sint Michielskerk om zes uur 's ochtends, voor een shift van zes tot tien. Onze kordate (onder)baas Bavo (*dit is een pseudoniem*) lacht hartelijk in de auto: “Ik geef dat als gemiddelde op. Jullie werken van zes tot half twee vandaag.” Terwijl we ons afvragen hoe men dan aan zo'n gekke gemiddelde cijfers komt, voert hij ons naar het Universitair Sportcentrum. Niet om aan onze glimmende spieren te werken, maar om pas gerenoveerde kleedkamers op te blinken.

Studenten zijn zowel vijanden als werknemers, blijkt al gauw. Een ervaren poetsvrouw getuigt tegen ons over studenten die met hun voeten op de banken zitten. “Doen jullie dat thuis ook?” vraagt ze hen dan tevergeefs. Ook vindt ze vaak druiven in aula's. Wij halen onze schouders beschaamd op en kijken naar ruimtes die we toebedeeld krijgen: een mooie lange kine-student mag de spinnenwebben weghalen terwijl een meisje in de andere kamer het plafond stofzuigt. Zij heeft al ervaring bij concurrerende schoonmaakfirma's en krijgt prompt de belangrijkste taken toebedeeld. Wij krijgen blikken vol achterdocht.

De vloestof waarmee we de tegeltjes moeten behandelen, irriteert onze huid. Aanvankelijk helpen de knalgele handschoenen wel, maar eens het begint te tintelen is het een worstelen met zachte kle-

dingstukken om het gevoel te verbannen. De volgende ochtend zal blijken dat het spul ietwat door onze broek heen gesijpeld is en kleine wondjes op onze knieën heeft gemaakt. Maar we zetten moedig door en klagen zelfs niet wanneer — letterlijk — een kleine voetbaloefploeg doorheen onze pas gedweilde vloeren loopt. Op het einde van de dag komt Bavo alles streng controleren. Vingers gaan langs randen en worden vuil, wij rood. Op de terugweg ontslaat een bellende Bavo twee vaste werknemers.

NEGERINNEKE

Op een tweede dag is Bavo nergens te bespeuren. We worden meegeleid door een karavaan kleine kuisvrouwen — excuseer, *interieurverantwoordelijken*. Ze delen druk aanwijzingen uit en loodsen ons naar de Faculteit Economie en Bedrijfswetenschappen. Dorian (*pseudoniem*), de meest assertieve van de hoop, vraagt ons voortdurend of we Frans kunnen. Twee Afrikaanse jobstudenten lopen er maar verloren en stil bij. Uiteindelijk rapen we onze moed bijeen en

zeggen we in een soort Frans dat ze hun jas mogen uitdoen. “Oh,” antwoordt de Noord-Afrikaanse jongen, “Maar ik kan wel niet goed Frans, hoor.” Ondertussen heeft Dorian al de hele tijd naar een andere werknemster verwezen als *dat negerinneke*. Toch bedoelt ze het allemaal niet zo slecht en stiekem vinden we haar fantastisch.

Dat negerinneke blijkt later uit Ethiopië afkomstig te zijn. Ze spreekt verrassend goed Nederlands, maar volgt nog maar pas les. Tijdens al het druk geregeld van Dorian wisselt ze samenzweerderige blikken met ons uit en begint hartelijk te lachen. Uiteindelijk moeten we allemaal in de lift en worden we op verschillende verdiepingen achtergelaten. Wij mogen mee met Dorian naar een soort cafetaria. “Het is toch extreem vuil daar, hé?” zal ze ons later dwingend vragen tijdens de pauze om indruk te maken op haar collega's. Wanneer we dat beamen, zegt ze triomfantelijk: “Nochtans, studenten zouden sneller zeggen dat het proper is.”

STRIJDLUST

Paradoxaal genoeg voel je je vuil door schoon te maken. Gebogen over mishandelde vuilnisbakken schrobden we, terwijl doctoraatsstudenten en professoren door de gang passeren en ons intens proberen negeren. Het meest vreemde item in de gang is een soort doelpaal, waarop een papier hangt met de naam van de 'schenker'. Of het een vreemde studentengrap is, weten we niet, maar de verveling drijft onze spons ook daarheen. “Dat is ook de eerste keer dat die paal aandacht krijgt,” grappen twee jonge mannen tegen elkaar en we krijgen een vieze blik toegeworpen.

Het is een hard, onderbetaald beroep. Schoonmaaksters zwoegen voor de mannen die hen komen controleren en die dan genadeloos de gebouwen eruit pikken die door personeelstekort een minder goede beurt gekregen hebben. Bovendien moeten ze al te vaak werken met studenten die steeds opnieuw opgeleid moeten worden en half werk leveren. Hun dag bestaat uit hard labour en rookpauzes om over de anderen te roddelen. Buiten op het balkon komen bij een sigaret de ware vrouwen boven. Vol strijdlust nog, met scherpe ogen en een genadeloze tong. Ze gaan weer naar binnen, het is koud. Het stof wacht.

Deelname student lichamelijke opvoeding Paralympics Beijing 2008 Veel meer media-aandacht in buurlanden

Het is je misschien ontgaan, maar na de spetterende slotceremonie van de Olympische Spelen was het lang niet gedaan met de sportieve evenementen in Peking. Op de Paralympische spelen, een vast nakomertje van de Olympische variant sinds 1988, deed Bruno Vanhove, student lichamelijke opvoeding, mee in het Belgische goalbalteam.

ROEL MOEURS |

Goalbal is een teamsport voor visueel gehandicapten waarbij elk team vanuit hun speelveld een zware bal naar de overkant rolt. De tegenstanders proberen de bal — die een belletje bevat — uit hun goal te houden.

Veto: Wat is er zo speciaal aan de Paralympics?

Bruno: «Het is haast niet te vergelijken met een normaal kampioenschap. Wat zeker opvalt, zijn de omvang en de kwaliteit van de organisatie. Twintig verschillende sporten, 4000 atleten en evenveel begeleiders, en dan vergeet ik nog de duizenden officials en tiendu-

zenden vrijwilligers.»

Veto: Was je tevreden met jullie resultaat?

Bruno: «Gezien het niveau dat we gehaald hebben tijdens het toernooi, was de tiende plaats die we behaald hebben terecht. Maar gezien onze intrinsieke kwaliteiten hadden we een plaats bij de laatste acht verdiend, dat was ook onze doelstelling. Na afloop was er zeker sprake van ontgoocheling.»

Veto: Heb je veel van Peking zelf gezien?

Bruno: «Ons toernooi nam een volledige week in beslag, maar we hebben toch de dagen die ons restten na de Spelen de tijd gehad om iets mee te pikken van wat

Peking te bieden heeft. Denk maar aan het Tiananmen-plein en de Verboden Stad. Om de hele metropool te ontdekken, zouden we nog eens moeten terugkeren. Het smaakte in ieder geval naar meer.»

Veto: Speel je al lang?

Bruno: «Ik ben 13 jaar geleden begonnen met torbal, een sport die zeer hard gelijkt op goalbal, maar toegankelijker is voor jongere spelers. Op mijn achttiende ben ik dan overgeschakeld naar goalbal. Ik behoor nog steeds tot een van de jongste spelers in het circuit.»

Veto: Hoe ben je begonnen?

Bruno: «Heel toevallig eigenlijk. De mensen van de sportclub waar ik bij aangesloten ben, hadden ergens opgepikt dat er een gezin was met drie slechtiende kinderen. Ze zijn toen mijn ouders komen informeren over de mogelijkheden van sporten met een visuele functiebeperking. We zijn een aantal keer bij

de club langsgeweest en dat beviel ons wel.»

«Het toeval waarmee ik terecht kwam bij deze sportclub typeert ook de moeilijkheden die er zijn om mensen met een functiebeperking te bereiken. Het is een goede zaak dat velen, net zoals ik, de weg vinden naar en in het gewone onderwijs. De keerzijde is wel dat het heel moeilijk is om hen te bereiken en te informeren over de mogelijkheden om aan (top)sport te doen.»

Veto: Vind je dat er voldoende aandacht wordt besteed aan de Paralympics?

Bruno: «Ideaal zou het zijn als de Paralympische en de Olympische Spelen evenveel aandacht kregen, maar het feit is dat dit niet het geval is. Dat vind ik niet zo erg. Wat ik wel erg vind, is het feit dat er zulke grote verschillen bestaan tussen ons en de buurlanden. Als je bijvoorbeeld kijkt naar Nederland en Duitsland, dan

(PERSFOTO)

wordt er daar veel meer op televisie getoond. Ik heb echter wel het gevoel dat er een stijgende lijn zit in de mediabelangstelling. Hopelijk wordt die lijn doorgetrokken naar Londen 2010.»

Beeldenstorm (1): Fiere Margriet

“We plaatsten een doodskist rond haar”

De standbeelden van Leuven hebben meer te bieden dan een artistieke streling voor het oog. Achter vele beelden zit een interessant verhaal of een onverwachte geschiedenis. Deze week belichten we het lot van Fiere Margriet, de liggende dame in de Tiensestraat.

BO VANLUCHENE |

Het is de dertiende eeuw. Margaretha is een eenvoudig meisje wiens verwanten slachtoffer worden van roofmoord. Zelf wordt ze buiten de stad omgebracht en in de Dijle geworpen. Vissers begraven haar 's anderendaags op de oever. Later wordt haar lichaam verplaatst naar Leuven, een kapel wordt gebouwd en enkele mirakelen inspireren nieuwe schrijvers en hagiografen. Vanaf de zestiende eeuw wordt een verkrachting aan het verhaal toegevoegd, alsook een school sterke visen.

In 1982 vereeuwigt kunstenaar Willy Meysmans zijn Fiere Margriet. Aanvankelijk is de plaatsing

van het volledig naakte beeld omstreden. Meysmans: “De katholieke burgemeester heeft nog op het schepencollege staan meten tussen de benen van mijn maquette om te kijken of het wel door de beugel kon. Toen zei een andere schepen: ‘Als gij ‘t niet plaatst, koop ik het direct en zet ik het in mijn tuin.’ Zelf vind ik het een zeer zedig beeld.”

Toch wordt al in het voorjaar van 1983 geprotesteerd tegen het standbeeld, door de Vrouwen tegen Verkrachting. Meysmans: “En tegenwoordig zie je niks anders meer dan bloot op televisie (lacht)!” Hij vindt het beter de historische figuur onbedekt af te beelden. “Ten eerste, vrouwelijk naakt is mooi. Ten tweede, Fiere Margriet werd verkracht.

(STEPHANIE VERBEKEN)

Ik vond naakt beter dan met een vijgenblad. Er zijn toch veel naakte beelden? En dan gaan de vrouwen in opstand?”

GRAPPIG

Lieve Snellings was een van de prominente figuren van *Vrouwen*

tegen Verkrachting. Snellings: “Indertijd deden de studenten groepsverkrachtingen aan het beeld als doop. Dat viel samen met nog enkele incidenten. Bij wijze van actie liepen we geheel in het zwart in een stoet met trommels voorop naar het stadhuis. We vielen zwijgend de gemeenteraad binnen en daarna las ik onze eisen voor.” De groep trok ook naar het standbeeld van Fiere Margriet. “Op de trappen van het stadhuis kruisten we eerst het pad van de politie, die volledig in gevechtscledij was. Voor ons was dat een beetje grappig.” Ook advocate Ria Convents herinnert zich de gebeurtenissen: “We wilden Margriet een eervolle begrafenis geven, dus plaatsten we een doodskist rond haar. We vonden het oneerbaar dat ze in vol ornaat voor het publiek te kijk lag.”

Lieve Snellings vindt dat de acties iets uitmaakten. “Althans op het vlak van mensen alert maken.

Er kwamen ook kleine aanpassingen, zoals lampen die geplaatst werden of hagen die werden geschoren. We hebben het aantal verkrachtingen niet echt doen teruglopen — daar zijn andere maatregelen voor nodig.” Maar wat vinden ze tegenwoordig nog van het beeld? Convents: “Als feministe roept dat altijd dubbele gevoelens op. Aan de ene kant is het een mooi beeld. Het is bovendien een gelegenheid om het verhaal van Fiere Margriet nog eens te vertellen. Aan de andere kant benadrukt zo'n bloot vrouwenlichaam toch nog steeds het idee dat door onze heren mensgenoten dat als een object beschouwd wordt. Al ben ik ondertussen gewend dat het daar ligt.”

Tegenwoordig doen de studenten niet meer aan groepsverkrachtingen rond het beeld, maar als doop worden er wel sauzen van haar lichaam gelikt.

Met dank aan de mensen van het Universiteitsarchief

Klassieke muziek voor niet al te klassieke mensen

MA 22 SEP > 20.30u | LEUVEN SCHOUWBURG
ABDEL RAHMAN EL BACHA piano

MA 29 SEP > 20.30u | LEUVEN IERS COLLEGE
ILSE EERENS stem - JAN MICHIELS piano
INGE SPINETTE piano

DO 9 OKT > 20.30u | LEUVEN GROTE AULA MARIA THERESIA
PIETER WISPELWEY cello

DI 14 OKT > 20.30u | LEUVEN SCHOUWBURG
ROSAS/ICTUS dans/muziek

www.festival.be

HALVE PRIJS VOOR STUDENTEN EN -18

Tickets: In&Uit Leuven
Naamsstraat 1
015/20 30 20

FESTIVAL
van
VLAANDEREN
Vlaams-Brabant

(advertentie)

Stadsgenoten (1): nachtwinkeliers

Herintrede van de winkel in de buurt

Leuven huisvest meer dan 150 nationaliteiten. Daaronder studenten, maar ook mensen die min of meer duurzaam aan de stad verbonden zijn. Bijvoorbeeld door de uitbating van een nachtwinkel. Wij gingen op pad langs de Leuvense nachtraven.

ERIC LAUREYS & JURGEN D'OURS |

Wij hebben het voor u opgemeten: zowel in de Tiense- als Naamsestraat is de gemiddelde afstand tussen twee nachtwinkels 300 meter. Het is vanzelfsprekend geworden voor studenten dat zij na het vallen van de avond in onogelijke winkeltjes voor veel geld drank, ijs en andere dikmakers kunnen kopen. Het opklauteren van de Naamsestraat wordt opgevolgd door de gloed van een met spijs voorzien uitstalraam. Achter de neonreclame, het raam en de kassa zit vaak een vriendelijke man verborgen.

"Paki's, zo noemt men ons overal. Is het niet?" Amar baat al jaren enkele nachtwinkels uit in het Leuvense en is momenteel voorzitter van de Leuvense beroepsvereniging van nachtwinkels. "Minstens evenveel uitbaters komen uit India, Bangladesh en Nepal. Waarom ik dit doe? Kijk naar mij: Ik ben een klein dik Nepalezeke van zestig jaar. Ik ben veroordeeld tot mijn winkeltje tot aan mijn pensioen. Daarna gaat het met een enkele reis richting Nepal. Mijn thuis is waar mijn bergen staan."

LEGAAL

Jaren geleden was Amar lange tijd werkloos. Een vriend uit België stelde hem voor met een nachtwinkel in het Brusselse te beginnen. "De start verliep heel vlot. Ik wilde dat alles legaal zou zijn en werd goed geholpen door verschillende stadsdiensten. Nu heb ik een boekhouder die het papierwerk voor me opknapt, want daar heb ik weinig tijd voor. Ik slaap amper zes uur per nacht. Voor het avond is, ga ik langs

de grootwarenhuizen om mijn voorraad aan te vullen. Ik koop wat de klanten me vragen. Zo probeer ik een trouwe schare bezoekers te verwerven."

Leuven verbiedt de verkoop van alcoholhoudende dranken in nachtwinkels na middernacht. Het verbod geldt van juni tot en met september, en kwam er om veiligheidsredenen. "Die regel is nonsens", aldus Amar. "Waarom kan men in nachtwinkels geen pintje kopen na twaalf uur, maar wel in het café met terras hier vlak naast? Dit is een oneerlijk voordeel voor de horeca en

Als ik hen vaker zie of als ze er betrouwbaar uitzien, heb ik er geen problemen mee."

Hojam, die even verderop diepvriesproducten en nootjes ver-

"Ik ben een klein, dik Nepalezeke"

Amar is maar met mate fan van Leuven "Wat mij opvalt, is hoe vredig het hier aan toegaat, gezapig soms. Overal ter wereld gebeuren er aanslagen of breekt er geweld uit. In België gaat alles zijn gewone gang. Men discussieert over de koning of het Vlaams Belang, maar het blijft bij praten." Wanneer het alcoholverbod ter sprake komt, zit hij pas echt op zijn paard. De stad

een streep door de rekening van alle nachtwinkeliers. Ik afficheer het verbod duidelijk en probeer me eraan te houden." Amars woorden zijn amper koud of een klant wil graag zes Duvels meenemen. Het is al twaalf uur gepasseerd, maar zonder verpinken wisselen de Duvels van eigenaar. Amar: "Kijk, het is onzinnig geen alcohol te verkopen, daarvoor komen de meeste klanten.

patst, spreekt ook over het kalme België. "Wanneer de studenten arriveren, hoor je wat geroezemoes en de zaken floreren dan eindelijk weer. Wist je trouwens dat veel eigenaars met jobstudenten werken? Dat moet een aanslag zijn op hun sociaal leven. Overdag studeren, 's nachts proberen te vergeten hoe moe je bent."

Via Hojam komen we in con-

tact met een Indische ingenieursstudent die bijklust in een nachtwinkel. "Voor vele Indiase studenten is Leuven een droomstad. Het openbaar vervoer nemen is hier bijvoorbeeld geen gevaarlijke onderneming. In India moet je er niet aan denken een dutje te doen op de trein. Bij het ontwaken zouden je bezittingen in andere handen zijn overgegaan, als je begrijpt wat ik bedoel. Een Indische studentengemeenschap heb je niet echt in Leu-

ven. Soms komen we met wat landgenoten samen om onze religie te beleven. Bij gebrek aan tempels is dat niet evident en wordt het Hindoe-zijn iets persoonlijks. Zo zou ik gemakkelijk kunnen stelen van mijn baas, maar dat doe ik niet. Ook al ziet niemand het, mijn religie verbiedt het en God ziet alles."

EXPLOSIE

Overal bevestigt men ons dat het nachtwinkelbestand in deze stad naar ongekende hoogten is opgeklommen. Van een nachtwinkel of vijf vier jaar geleden, telt Leuven nu maar liefst tussen de 30 en de 40 nachtwinkels. Noch de stadsdiensten, noch de winkelhouders hebben een verklaring voor deze explosie. Heeft de student plots een groter budget ter beschikking of was er in Leuven simpelweg een groot gat in de markt dat zich nu aan het opvullen is? Met de komst van steeds meer nacht- en vaak ook dagwinkels van hetzelfde type lijkt de buurtwinkel zijn herintrede te maken. Basisproducten vind je nu om de hoek bij de Pakistaan, de Indiër of de Bengaal. Nachtwinkels staan steeds vaker voor een succesvol integratieverhaal waarvan ook de modale student een graantje kan meepikken.

Postvak Uit (1): Els in Boedapest

Het vertrek

Plan je een langer verblijf in Boedapest, reis dan vooral niet per vliegtuig. Het zou de reis belachelijk kort en nodeloos eenvoudig maken. En wie houdt er niet van een beetje Oost-Europese folklore?

ELS DEHAEN |

In alle eerlijkheid: je in een roze Wizz Air-vliegtuig richting Hongarije spoeden, is misschien niet zo'n slecht idee. Het is alvast zo'n acht keer sneller en de kans zit erin dat je niet gedwongen wordt tot een zestien uur durende lijdensweg.

EUROLINES

Ik had het moeten weten. Een eerste signaal om alsnog gezwind de bus te verlaten, kreeg ik bij de eerste halte (in Luik, alle mogelijkheden lagen dus nog open): de Kroatische buschauffeur mompelde een hoop rare dingen en gaf vervolgens een marge van vijf seconden aan de mensen die op de juiste plaats waren gearriveerd. Voor degenen onder ons die geen Slavische taal spraken (toegegeven, veel waren dat er niet), was dat een redelijke uitdaging.

In mijn jeugdige *hybris* sloeg ik deze waarschuwing in de wind. Ondertussen neigde het naar vavavond, reden genoeg voor het buspersoneel om een slechte gedubde film met Will Smith te draaien. Hoewel, slecht, als ik Kroatisch had gekund, was het waarschijnlijk een gemakkelijke avond geworden.

Bij het dimmen van de lichten stond mij echter een nieuwe verrassing te wachten. De gekke oude Hongaarse man die eerder naast mij had plaatsgenomen, had tot dan toe eerder afkeurende blikken naar mij geworpen. Ik vermoed dat dit iets te maken had met het fritto gekeurde deken dat ik mee had in de hoop zestien uur lang te slapen en deze reis alzo tot een boze droom te herleiden. Helaas, weg was zijn afkeer toen het schemerde. En met het verdwijnen van zijn afkeer, verdween tevens mijn uitzicht

op een nachtrust.

BALATON

Na vele slapeloze uren overkwam mij een positieve verrassing: twee uur eerder dan gepland, bleken we de Hongaarse grens over te zijn. Bij het tankstation waar we onze ochtendstop hielden, haastte ik me naar de sanitaire voorzieningen. Echt eenvoudig was dat niet. Met een ticket- en toegangssysteem, de metro van Parijs waardig, werd mij de toegang ontzegd. Ik had immers geen forints op zak, gezien je die in Boedapest gewoon overal uit de muur kunt halen.

Voor 50 eurocent mocht ik dan toch van hun zwaarbewaakte faciliteiten gebruikmaken. Ik kreeg in ruil een ticketje, ter waarde van de 100 forint (*Hongaarse muntheid red.*) dat ik nadien kon gaan opkopen in het winkeltje nabij. Nog steeds niet in het bezit van forints, ging ik naarstig op zoek naar iets van 100 forint of minder. Het enige artikel dat hieraan voldeed, was een chocoladereep van het merk Bala-

ton (*het grootste meer van Centraal-Europa, gelegen in Hongarije, red.*). Door zijn grote emotionele waarde, ligt die reep tot op de dag van vandaag onaangeroerd op mijn nachtkastje. Bovendien is Hongaarse chocolade niet te eten, dat weet ik al langer dan vandaag.

MCDONALDS

Bezwaard met bagage voor zes maanden en tijdelijk nog geen uitzicht op een flat (ik ben een echte avonturier), bleek Boedapest doorkruisen toch niet zo eenvoudig. De laptop, die ik me twee dagen eerder in een opwelling had aangeschaft, mocht al onmiddellijk dienst doen. Wifi vond je volgens mijn informanten in elke McDonalds in Boedapest. En dat waren er veel.

Zo kwam het dat ik drie uur later nog steeds aan het *internetten* was met enkel een cola naast mij. Ik kocht er dan nog maar een, uit schaamte. Ondertussen was ik online druk een slaapplek aan het zoeken. Dit bleek te lukken en ik mocht er om 22 uur in (na het werk van een van de roommates). Dit bracht echter met zich mee dat ik nog zo'n zeven uur moest zien door te brengen. Twee uur later kon ik echt niet meer in de McDonalds

blijven, niet dat ze me buiten keken, maar toch.

MARGINAAAL

Ik kon zonder verblijfplaats nog steeds niet veel doen. Dus ging ik opnieuw de dichtstbijzijnde McDonalds binnen en hervatte mijn internetbezigheden. Ik voelde mij een beetje marginaal, maar het stelde me gerust dat het personeel van deze McDonalds niet kon weten dat ik van de andere kwam. Hier bleken ze echter geen stopcontacten te hebben (misschien om zwerwers zoals ik af te schrikken).

Dus ben ik voor het laatste uur dan toch nog maar een internetcafé ingedoken, waar ik het adres van mijn flat kreeg en kon vertrekken naar het Erszebet-district. Het is een totale anticlimax na al die avonturen, ik besef het maar al te goed, maar die nacht sliep ik gewoon in een bed. In een huis dat een dak had en alles. Wat een wonderlijk land is Hongarije toch!

ASSOCIATIE

K.U.LEUVEN

Warm, warmer, heetst

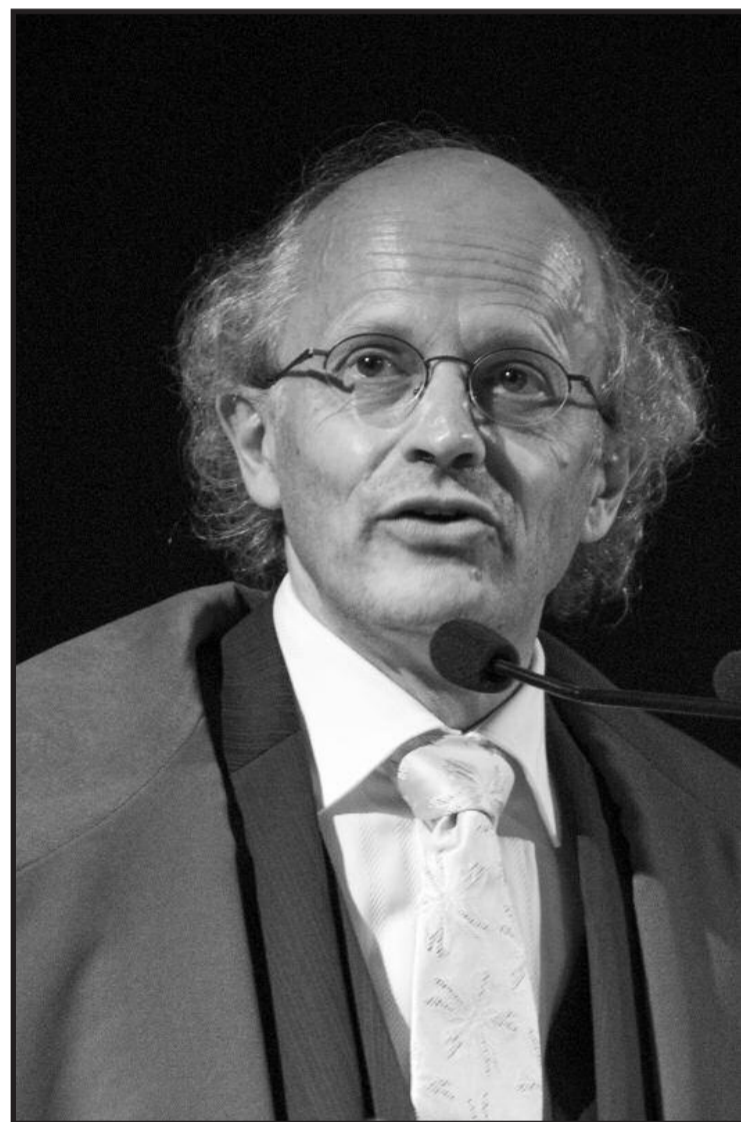
De aarde warmt sneller
op dan dit kot.
Wees zuinig
met energie.

www.kuleuven.be/studenten/milieu

**Opening
Academiejaar
door
Jurgen d'Ours**

Nieuw cultureel seizoen

Spetterende aftrap voor Leuvens cultuurnajaar

Voor Start!08 toverde het Leuvens cultureel centrum 30CC afgelopen zaterdag het anders vaak troosteloze stadspark om in een gezellig dorp waar de bezoeker zich naar hartenlust kon laten meevoeren op de klanken van flamenco, folk-roots, Ottomaanse krijgsmuziek, tango, country en Leuvense singers-songwriters.

LISA DEVELTERE |

De seizoenopener trakteerde ons verder op een vuurspektakel, poëzie en een streepje humor en werd afgesloten met spetterend vuurwerk onder de muzikale begeleiding van Orchestre International du Vetex. De bijzonder gevarieerde avond was een uitstekende voorbode voor wat het najaarsprogramma van 30CC ons te bieden heeft. Maar ook bij de andere spelers op de Leuvense cultuurmarkt is er dit najaar voor elk wat wils.

In het STUK kunstencentrum dat op 2, 3 en 4 oktober uit de startblokken schiet kan je terecht voor theater, dans, expo, performance, muziek en film (Cinema ZED). Verder worden er lezingen georganiseerd en in het STUKcafé vinden

gratis caféconcerten plaats. Ook de concertzaal Het Depot op het Martelarenplein heeft dit najaar een ruim aanbod aan concerten, maar hiernaast is het de gangmaker van allerhande muzikale initiatieven en kan je er onder andere instrumentlessen, PA-cursussen en workshops volgen.

Net als de voorbije jaren heeft de K.U.Leuven een culturaanbod met onder andere de gratis optredens van UUR KULTUUR. Sinds kort werkt de universiteit nauwer samen met STUK en het muziekcentrum Het Depot door middel van de Cultuurkaart K.U.Leuven. De cultuurkaart wordt voor tien euro bij de inschrijving aan de universiteit aangeboden en geeft je gedurende het volledige academiejaar recht op korting op alles wat

het STUK organiseert en op een ruime selectie van de optredens in Het Depot. Ook voor de concerten van de Universitaire Ensembles en de optredens van CampusToneel pik je een interessante korting mee.

Hoogtepunten

LOKO Cultuur

18/11 Groot dictee der Leuvense studenten
5/11 Night of the proms
2/12 Cirque du Soleil — Quidam

UUR KULTUUR

1/10 Yevgueni
15/10 Bang on a can
5/11 Grand Magasin speelt Saison 1 épisode 2
19/11 De Beenhouwerij speelt TOK TOK
10/12 Trio Portici

STUK

2, 3 en 4/10 STUK START
2, 3, 4, 7, 8, 9, 14, 15 en 16/10 DegrotemonD
8 en 9/10 Kobalt Works door Arco Renz
9/10 GO_TELL

22/10 Men among animals
12/11 Grant Hart
19/11 Mauro and the grooms
20 en 21/11 You are here door Deepblue
16 en 17/12 Forces door Ugo Dehaes, Kwaadbloed
Elke vrijdag: Scapes! Gratis DJ-sets
Elke zondag: Jazz op zondag, gratis jazzconcerten

30CC

27 en 29/9, 3 en 4/10 Troje! Troje! Troje!
10/10 Receptacle door Wim Mertens Ensemble
17/10 Ik val. Val in mijn armen door Wim Opbroeck en Els Dottermans
22/10 Olla Vogala
4/11 Forgeries, Love and other Matters door Damaged Goods en Par.b.leux
28/11 Living Hero: Neil Young door Living Roots featuring Gert Bettens, Ruben Block, Neeka, e.a.
4, 5 en 6/12 Wolf door Kommil Foo
21, 22 en 23/12 Donkere Dagen

Het Depot

27/9 The Wombats
17/10 Martha Wainwright

18/10 Motorpsycho
5/11 Luka Bloom
13/11 Alphabeat
16/11 Sly & Robbie feat. Cherine Anderson
17/11 The Datsuns
20/11 Motek
23/11 Ben Folds
25/11 Donavon Frankenreiter
5/12 The Residents
13/12 Buscemi & The Michel Bisceglia Ensemble en Kraak & Smaak
16/12 Sarah Bettens

Studio

28, 29 en 30/9 Brico Film Days: 3 dagen films voor 3 euro
Elke donderdag Sneak Preview

*Je vindt nog meer info op
cultuur.loko.be,
www.kuleuven.be/cultuur,
www.stuk.be, www.30cc.be,
www.hetdepot.be
www.studiofilmtheaters.be.
Cultuurkalenders vind je op
www.cultuurweb.be en
www.uitinleuven.be*

Nieuwe productie fABULEUS: Opera/een werkstuk

Dweilen met de kraan open

Zaterdagavond vond in het STUK de première plaats van *Opera/een werkstuk*, een nieuwe productie onder de vleugels van het Leuvense theatergezelschap fABULEUS. Met de voorstelling schemeren de jonge theatermakers Menno en Michiel Vandeveldde en Jozef Wouters tussen muziektheater en dans, en ontlokken ze de toeschouwers heel wat 'ooohs', 'aaahs' en ook wel 'haha's' om het stuk vervolgens met een krachtig, opera-achtig einde af te sluiten.

MAUD OEYEN & IDE SMETS |

Als kers op de taart maakt ook pater familias Antoon Vandeveldde, voor enkele studenten beter bekend als professor Vandeveldde, decaan filosofie, zijn opwachting in het stuk met een opzettelijk oersaai rede over de Dyonisius Tilasinus, een met uitsterven bedreigde diersoort. Hij wordt daarbij onbeschaamd lastig gevallen door een zoemende vlieg die het op zijn

microfoon heeft gemunt. De toon is meteen gezet: woorden zijn in dit stuk bijzaak, de natuur bepaalt de gebeurtenissen.

Waar je eerst vertederd wordt door met poedersuiker besneeuwde bergtoppen, in fast forward ontluikende bloemknoppen, een opgaande zon, vallende helikopterblaadjes en een stromende waterval, is later te zien hoe een vogel verstrikt raakt, hoe een kip wordt genekt (waarbij het bloed in het rond spat) en hoe

een plaatselijke regenbui een picknick verpest. De natuur wordt voorgesteld als een ingenieur maar tegelijkertijd eenvoudig en vooral

groeien tot meer dan een kijkdoos. 75 minuten is veel tijd, en eigenlijk iets te veel tijd om enkel een op zijn ondergang afstevende natuur uit

kijk. Ik heb mezelf nog nooit zo ernstig zien kijken. Werkelijk in zak en as. En dat is geen theater hoor, dat is heel echt," aldus de decaan.

Filmfirmament |

La noche de los girasoles

Met *La noche de los girasoles* levert de Spaanse regisseur en scenarioschrijver Jorge Sánchez-Cabezudo een sterke debuut af. Door de ogen van de verschillende personages worden de gebeurtenissen beschreven die plaatsvinden nadat een jonge vrouw vermoord en verkracht wordt teruggevonden in een veld met zonnebloemen.

LISA DEVELTERE |

Hoewel de eerste scènes doen vermoeden dat we met een Spaanse versie van *Midsomer Murders* te maken hebben, konden we gelukkig al snel vaststellen dat deze film geen klassieke whodunit zou worden. Het verhaal begint met hoe de verschillende personages tijdens hun alledaagse bezigheden op de achtergrond de berichtgeving horen over de moord op de jonge vrouw. Aanvankelijk lijkt dit de enige link te zijn tussen de personages, maar zoals we al eerder zagen in films als *21 Grams* en *Crash* komen de personages elkaar later in de film tegen en blijken de gebeurtenissen verweven te zijn.

STOFZUIGER

Net als in deze films vertelt Sánchez-Cabezudo het verhaal in verschillende segmenten, telkens door de ogen van een of twee personages. Toch worden de gebeurtenissen nog steeds op een grotendeels chronologische manier beschreven, waardoor *La noche de los girasoles* onmogelijk de vindingrijkheid van een film als *Crash* kan evenaren. De perso-

nages krijgen zo wel meer diepgang en de hun beweegredenen worden duidelijk.

We maken achtereenvolgens kennis met een verkoper van industriële stofzuigers, een speleoloog en zijn vriendin, twee politieagenten en de twee enige inwoners van een verlaten dorp. De kijker leert hun persoonlijke levens kennen waarna ze als hoofdrolspelers in het plot opgevoerd worden. Het verhaal speelt zich af op het Spaanse platteland in en rond een dorpje waar net de ingang naar een grot ontdekt werd. Dit zorgt voor de nodige opwindende onder de bewoners van het dorp waar anders absoluut niets te beleven valt.

De personages worden vertolkt door stuk voor stuk degelijke acteurs, maar deze zetten geen uitzonderlijk goede acteerprestaties neer. Hetzelfde kan over het verhaal gezegd worden. Hoewel het om een thriller gaat, kan je de film niet erg spannend noemen. Bij momenten is het zelfs heel voorspelbaar wat er te gebeuren staat.

Wat deze film van de gemiddelde thriller onderscheidt, is dat er geen onderscheid gemaakt wordt tussen de goede en de slechte personages. Iedereen is in staat om iets slechts te doen, afhankelijk van de omstandigheden. De personages die het slachtoffer werden van een misdaad, blijken uiteindelijk zelf ook tot iets verschrikkelijks in staat. De film wijst niet met een beschuldigende vinger in de richting van een van de personages, maar laat het morele oordeel over aan de kijker.

kwetsbaar raderwerk. Een raderwerk dat door de mens in eerste instantie met ontzag en naïviteit wordt benaderd maar na verloop van tijd aan de wreedheid en onverschilligheid van diezelfde mens ten prooi valt. Dankzij ontelbare me-

“Jezelf belachelijk maken, dat is toch niet zo erg als doodvallen ofzo?”

chaniekjes en mobiele ontpopt zich op het podium stap voor stap een wondermooie wereld. Een spel van natuurkrachten waarvan de touwtjes in handen zijn van de spelers. Totdat het eens zo idyllische landschap ontmanteld wordt door de tot waanzin gedreven mens, in de vorm een intense claustrofobische dans, en de zon voor de laatste keer ondergaat.

Het oog wordt dus gedurende de gehele voorstelling gestreeld met intiem mooie scènes die geen moment willen beleren, maar net verwondering in zich dragen om zo de boodschap over te brengen. Toch slaagt het prachtig uitgewerkte knutsel/werkstuk er niet in uit te

beelden. Het stuk begint en eindigt met zeer sterke beelden, maar kabbelt in de tussentijd iets te rustig verder om toch nog een bruuske overgang van schoonheid naar verval te maken. En ook in deze aanklacht zouden de ijsberen van Al

Gore verzuipen in de ongenueerde wateren van het fatalisme.

De muziek van Henry Purcell vult de sfeer op het podium perfect aan en de bewegingen van de achttienjarige Michiel Vandeveldde dansen krachtig over de scène. Iedereen in de zaal houdt zijn adem in elke keer de tot waanzin gedreven jongeman tegen de grond smakt. Michiels vader, professor Antoon Vandeveldde, voelt zich duidelijk ook niet honderd procent gelukkig wanneer zijn zoon losbarst in de destructieve dans: "Als vader zie je wel af wanneer je zoon de wanhoop uitbeelt. Op de foto's die gemaakt zijn bij een try out ben ik te zien, terwijl ik naar mijn zoon

BELACHELIJK

"Eigenlijk ben ik 'ingehoord' door mijn zoons die de voorstelling hebben gemaakt," zo vertelt Vandeveldde nog. "Vorig jaar deed ik voor de eerste keer mee. Ze hadden mij gezegd dat ik niet hoefde te acteren. Ik moest enkel mezelf zijn en een tafelrede houden. Ik had nog nooit geacteerd, maar voor mij was het oké. Iets nieuws in mijn leven: waarom niet? Er waren wel mensen in mijn omgeving die me waarschuwden: je zal jezelf belachelijk maken. Maar ja, dat is dan voor één avond, en dat is toch niet zo erg als kanker krijgen, of doodvallen ofzo."

"Dit jaar hadden ze opnieuw iemand nodig. De regel dat ik gewoon mezelf moet blijven, werd behouden. Al heeft het dit keer wel iets meer om het lijf."

"We hebben deze week iedere avond doorloop gehad en daarbij had ik nooit plankenkoorts. Als prof moet ik natuurlijk bijna iedere dag voor een publiek spreken en het risico bestaat altijd dat het mislukt. Natuurlijk heb ik wel een beetje stress voor de voorstelling als geheel. Wordt het nu iets of wordt het een flop? Dat is echt wel spannend. Wanneer je zelf naar het theater gaat kijken, sta je er eigenlijk niet bij stil hoe hard mensen aan zo'n stuk gewerkt hebben. Maar het is natuurlijk niet mijn voorstelling: ik ben 'gevraagd', ik stap in een concept. Wat ik doe, is op bestelling. Mijn opdrachtgever is mijn jongste zoon, wat trouwens best grappig is. Voor de voorstelling van vorig jaar moest ik een speech maken en mijn eerste versie werd door hem afgekeurd wegens te anekdotisch. Toen moest ik als een ijverige eerstejaarsstudent weer achter mijn tafel kruipen, vol angst dat ik voor mijn tweede versie opnieuw gebuisd zou worden. Maar die bleek dan gelukkig toch in orde te zijn."

Kort Cultuur |

AMUSEE VOUS

Op donderdag 27 november vindt in Leuven onder het motto "Blijf in je kot!" de kotroute plaats, een initiatief van AmuseeVous in samenwerking met M, STUK, Kunst in huis, Artforum vzw en Veto. Meer dan 20 koten bieden die avond ruimte aan jong artistiek talent en zullen voor een keer worden opengesteld voor het brede studentenpubliek.

Per kot zal één beeldende kunstenaar (van schrijver tot modeontwerper tot installatiebouwer) op een creatieve manier met de ruimte aan de slag gaan. Vanaf acht uur vallen er op de verschillende koten ook muzikale en andere acts te bewonderen. De avond wordt feestelijk afgesloten in het STUKcafé. De organisatoren zijn evenwel nog druk op zoek naar:

- Koten:

Heb je een groot, leuk of origineel kot en zou je het fijn vinden om een artiest te ontvangen? Alle koten binnen de Leuvense ring komen in aanmerking.

- Artiesten:

Ben je modeontwerper, beeldhouwer, schrijver, filmmaker, schilder, performer, muzikant of tafelpootkunstenaar? Iedereen is welkom, van professional tot amateur, om geïnspireerd op zijn eigen kot of op een ander kot iets te hangen, te spelen of te showen. Uit de inzendingen worden er kunstenaars geselecteerd.

- Vrijwilligers:

Heb je zin om mee artiesten te selecteren, koten te bezoeken, de afterparty te organiseren of mee het promotieplan uit te denken? Dit engagement is maar voor twee maanden (eind september tot 27 november) en je kan kiezen op welk niveau.

Alle geïnteresseerden mogen mailen naar leuven@amuseevous.be. Meer informatie op www.amuseevous.be en www.myspace.be/amuseevousleuven.

VETO TRAKTEERT

Aanstaande zaterdag 27 september zijn te gast in Het Depot: The Wombats! Deze Britse post-punkband, bekend van de hit Let's Dance To Joy Division, zal daar haar uiterste best doen de puber in jezelf te laten zegeviereren. Veto geeft zomaar even drie duotickets weg voor het concert van dit olijke trio. Mailen naar traktatie@veto.be. Meer info op www.hetdepot.be.

PREPAREE

Vanaf 23 september organiseert Preparee elke dinsdag om 20u improvisatietheatertrainingen. Ervaring met improviseren is niet vereist, en de trainingen zijn vrij en gratis toegankelijk. Wie alvast eens wil kijken hoe het eraan toe gaat, kan op 2 oktober om 20u terecht in Aula Zeger Van Hee voor het openingsoptreden van het studenten-improteam. Meer informatie op www.preparee.be/web/optredens

(MO)

Steekkaart

Regie: Jorge Sánchez-Cabezudo
Cast: Carmelo Gómez, Judith Diakhate, Celso Bugallo, Manuel Morón, Vicente Romero.
Duur: 123 min.
Release: 08/10/2008
Kort: Een weinig spannende thriller

studio
L E U V E N

Overzichtstentoonstelling Piet Gilles aan Tweebronnen

Sterk beladen scènes in donkere tinten

Niemand is sant in eigen land. Aldus mijn leerkracht Latijn toen we haar gekneveld de school uit droegen. De speelplaats op, alwaar een ketel hete pek gezellig stond te pruttelen met een kilo veren er strategisch naast geplaatst. Die kilo veren was overigens beduidend lichter dan een kilo lood.

GEERT JANSSEN |

Niemand is sant in eigen land. Daarom vond de in Nederland geboren schilder Piet Gilles succes in België. Goed, hij was als kind reeds naar ons land verhuisd maar dat negeren we. In 1967 al kreeg Gilles een overzichtstentoonstelling in Leuven. Animist in twee toonaarden pikt die draad eerzaam en respectvol terug op. Deze gratis tentoonstelling loopt nog tot vier oktober.

DODE VOGELS

We haasten ons daarheen. Het eerste dat opvalt zijn de vele donkere tinten. Zelfs waar er lichte kleuren gebruikt worden, beklemtoont dit via het contrast het duister. Via attributen als paletten en ezels refereert Gilles regelmatig aan de schilderkunst zelf. Ook de muziek mag aan bod komen: een viool, een piano en een partituur van Chopin. De natuur is een ander belangrijk thema. In alle rust en vrede bij bijna clichématige boeren- en dierfiguren. Of net als slachtoffer van de drukke stad wanneer een appel

(CHRISTINE LAUREYS)

als *pars pro toto* gebruikt wordt. Die pessimistische kijk op de natuur blijkt ook uit het regelmatig opduiken van dode vogels.

Centraal in de tentoonstelling staat een reeks schilderijen uit de jaren dertig. Beladen scènes in donkere tinten die prachtig zouden passen in een *film noir* over de decadente Weimarerpubliek. Wanneer we afstand nemen van de individuele schilderijen zien we dat Gilles een

“Robert Kennedy is neergeschoten”

even herkenbare als unieke stijl heeft. Hoewel er hier en daar duidelijk invloeden van het expressionisme en het surrealisme opduiken is Gilles geen meeloper. Zijn eigen stijl is dan weer heel gevarieerd en schommelt tussen heel gedetailleerd en heel ruw werk waarbij een mens bestaat uit twee strepen verf, de ene voor het lichaam, de andere voor het hoofd.

ERELIJST

Enkele schilderijen sprongen eruit en spraken ons aan met een dwingende stem. Een persoonlijke top drie kan dan ook niet uitblijven. Brons gaat naar een dode duif gewikkeld in een krant die het nieuws verkondigt dat Robert Kennedy is neergeschoten. Zelden is de uitzichtloosheid van het bestaan zo mooi geïllustreerd. Zilver is voor de kat die vanachter het raam toekijkt op de begrafenis van zijn baasje. Het beestje vraagt zich ongetwijfeld af wie hem nu van voedsel gaat voorzien. In de weerspiegeling zien we dat de kat huilt, al kan het ook gewoon de regen zijn die de begrafenis geselt. Het goud gaat naar on-

ze absolute favoriet: een krachtige samenvatting van Italië in één stadsbeeld. Het Colosseum ontmoet de scheve toren van Pisa en de Sint-Pietersbasiliek. Tussendoor trekken de gondeliers dapper hun dagelijkse baantjes.

Aanstormend talent (1): Sunbird

“Al blij met twee fans”

Elke week neemt Veto een duik in de Leuvense visvijver van jonge artistieke beloften. De éénmansgroep Sunbird bij de spits af. Met zijn hemelse synthesizerklanken betovert Adriaan Swerts beetje bij beetje Vlaanderen. “Van goede muziek vergeet je de tijd.”

MAARTEN GOETHALS |

Weinigen blijven onberoerd bij de tederheid waarmee Adriaan Swerts de toetsen van zijn authentieke synthesizers aanslaat. De grote doorbraak is voor de Leuvense student Taal- en Letterkunde slechts een kwestie van tijd. Radiozender StuBru draait hem en streekgenoot DJ Bobby Ewing prijst de begaafde jongeman de hemel in. Niet onlogisch voor iemand die het firmament opzoekt met zijn dromerige muziek.

“Sunbird is een elektronische spacepop-soloband die de mensen een goed gevoel wil geven,” typeert Adriaan zijn muzikaal project. “Het gaat om ontspanning. Ik wil een fantasiewereld scheppen waar het aangenaam vertoeven is. En waar je zo lang mogelijk wilt blijven. Goede muziek doet de tijd vergeten.”

Veto: Hoe komt je muziek tot stand?

Adriaan Swerts: «Het gebeurt dat ik een zanglijn hoor in mijn hoofd. Meestal zing ik dan het deuntje in op mijn gsm. Later werk ik het volledig uit door er akkoorden of een baslijntje onder te zetten. Dat doe ik thuis in mijn tot studio verbouwde kelder.»

GEFRUSTREERD

«Ik doe alles zelf. Ik heb al in ver-

schillende groepjes gespeeld, maar dat liep telkens verkeerd af. Meestal heb ik vooraf een vrij goed beeld van hoe een bepaald nummer moet klinken. Als iemand niet speelde wat ik in mijn hoofd hoor-

(CHRISTINE LAUREYS)

de, dan raakte ik gefrustreerd. Daarom heb ik voortaan liever zelf alle touwtjes in handen. Ondanks dat perfectionisme kom ik overigens zelf ook tot rust als ik muziek maak. Ik zou echt niet meer zonder kunnen.»

RIMBAUD

Veto: Je zegt zelf beïnvloed te zijn door klassieke componisten. Hoe komt dat?

Adriaan: «Mijn vader is klassiek componist (Piet Swerts won in

1993 de Koningin Elisabethwedstrijd voor compositie en doceert nu piano aan het Lemmensinstituut, red.) en mijn moeder geeft zangles in het stedelijk conservatorium. Ik ben met muziek groot geworden. Ik speelde met legoblokken onder de piano.»

«Ik zou graag een kruisbestuiving maken tussen klassieke en elektronische muziek. Daarom maak ik veel gebruik van symfonische instrumenten in mijn nummers. Uit de muziek van Bach en Satie haal ik veel inspiratie. Hun composities zijn niet alleen levendig, ook technisch valt er veel uit te halen. Ik kopieer hun stijl niet, maar pas wel hun techniek toe.»

«De naam ‘Sunbird’ heeft mijn lief bedacht. Een vogel vliegt vrij en kan gaan waar hij wilt — dat is een beetje het doel van mijn muziek. En de zon is natuurlijk teken van alle leven op aarde. Eenvoudig, maar veelzeggend. De commentaren die ik op mijn muziek krijg zijn meestal positief. Maar goed ook, want het is niet plezant om alleen voor een paar muren te spelen. Weet je, als ik al twee fans heb, ben ik blij. Ik hoop in de toekomst meer te kunnen optreden. Mijn grote droom is om er mijn broodwinning van te maken. Maar de wereld moet ook meewerken.»

Een voorsmaakje van de ‘retro-futuristische’ klanken van Sunbird vind je op www.myspace.com/sunbirdmusic, sinds kort is zijn muziek ook verkrijgbaar op iTunes.

Cultuurkalender |

MUZIEK

Studenten Welkom!
met De Mens, Nailpin, Shameboy
Donderdag 25/09, tussen 15u en 24u, op de Oude Markt

The Wombats
Zaterdag 27/09 om 20u in Zaal Het Depot, Martelarenplein 12
www.hetdepot.be

Festivalconcert
Ilse Eerens (zang), Jan Michiels (piano), Inge Spinette (piano)
Maandag 29/09, 20.30u, Iers College

THEATER

Licht Gekanteld (aflevering 1): Jong talent meets De Kunsten!
Vrijdag 26/09, vanaf 20u in en rond de Romaanse Poort, Brusselsestraat 63
www.lichtgekanteld.be

Troje! Troje! Troje!
Zaterdag 27/09 om 20u en zondag 28/09 om 15u (www.30CC.be)

EXPO

Charlotte Beaudry & Agnès Geoffroy
Van 14/09 t/m 19/10 gratis in de STUK expozaal, Naamsestraat 96 (www.stuk.be)

In-fusion
Project rond erfgoed en diversiteit in wachtzalen van tien ziekenhuizen. Nog tot 6/10 in het Heilig Hartziekenhuis (www.in-fusion.be)

De atoomstijl, een installatie van Cor Van Haasteren
(in het kader van 50 jaar Expo '58)
Nog tot 19/10 in de tentoonstellingszaal en galerij van de Centrale Bibliotheek, Mgr. Ladeuzeplein 21

Civitas Dei. De kerk op Expo '58
(in het kader van 50 jaar Expo '58)
Nog tot 4/10, KADOC, Vlamingenstraat 39

Cultureel verantwoorde activiteiten en/of festiviteiten mogen te allen tijde kenbaar gemaakt worden op cultuur@veto.be. Doen!

AD
FUNDUM
Elke werkdag
tips en info
voor de
student

(advertentie)

KULEUGEN

Dinsdag 23 september 2008 — jaargang 4 — 2008-2009 — nummer 1 — www.kuleugen.be

Karakterklonen een succes!

De K.U.Leuven pakt als eerste universiteit uit met positieve resultaten in het zogenaamde mental cloning. "We hadden zo'n overzetting maar kunnen dromen," zegt professor Karel Tfatisaf.

Na jaren van theoretisch geklungel en gestuntel durfde professor Tfatisaf toch over te gaan op eerste praktische testen. "Aangezien het materiaal reeds voor handen was, konden de proeven niet uitblijven. En het was direct prijs!"

Het overzetten van karaktereigenschappen werkt zoals het vervangen van een word-bestand op de computer. In de hersenen herschrijf of wis je iets om het daarna terug op de "schijf" te bewaren. Men opteerde voor het makkelijkst bereikbare hersenveld en ging voluit voor de zone van de sterallures. "Bij wie konden we beter terecht

dan bij Klaas Keirse?" getuigt Tfatisaf, "het specifieke veld was bij die jongen nog eens zo ontwikkeld dat alles een stuk handiger werken werd."

Het slachtoffer in kwestie was de nieuwe voorzitter van StAL, Thijs Smeyers. Thijs was vroeger bekend als een timide, beleefde en oprechte kerel. Nu de Keirse-bestanden echter zijn overgezet, ontpopt ook deze jongeling zich tot een arrogante en zelfingenomen voorzitter.

Bij Smeyers is ondertussen het hek van de dam en hij haalt de ene straffe uitspraak na de andere boven. Op straat herken je hem aan zijn constante geroep: "Hé, ik vertegenwoordig u!" en als een echte vertegenwoordiger richt hij zich enkel tot de mooiere types onder hen (en hij hoopt ze zo ook te bereiken. Een andere uitspraak van de knaap: "Oosterlinck en ik zijn twee sterke karakters. Het zal nog vaak botsen tussen ons". Een beloftevolle uitspraak ware

het niet dat hij tot tien minuten ervoor geen idee had wie Oosterlinck eigenlijk was: "Plots kwam er een man naar ons toe. "Ha, de studenten", zei hij. Later bleek dat het André Oosterlinck was, de voorzitter van de Associatie", vertelde Smeyers zonder enige gêne.

"U hoort het, we kunnen van een waar succes spreken!" herhaalde Tfatisaf voor de zoveelste maal. "Niet alleen zijn de sterallures overgezet, ook de arrogantie is meegekopieerd." Het belooft wederom een mooi jaar te worden voor de studenten-vertegenwoordiging.

Rectogate

Een marxistische bron, die we anoniemshalve 'Dieprood' zullen noemen, speelde de KULEUGEN-redactie enkele tapes in handen waarop we gesprekken terugvonden die werden opgenomen in de donkerste kelders en glunderendste zalen van het rectoraat. Hieronder geven we de uitgetypte weergave van een levendige discussie tussen de rector van de K.U.Leuven, Marc Vervenne (V), en zijn voorganger, André Oosterlinck (O). Het onderhoud gaat al een poos over de Opening van het Academiejaar 2008-2009, wanneer de stemmen zich plots verheffen.

V: (.) die Ceysens niet uit mijn bed shotten, hoor. Maar goed, eerst ben ikzelf natuurlijk aan het woord.

O: Inderdaad, dingske, daar wou ik het ook al over hebben. Ge weet: als ik juist een uur in de mis heb gezeten, heb ik geen goesting om nog meer gepreek te horen, hé. Ik stel voor dat ge de mensen begroet, Patriciaaken aankondigt en het dan voor bekeken houdt. Vijf minuten, max. Langer moet ge daar niet van voor staan.

(lange stilte; onduidelijk gegrom)

V: Ik, ik, hoe zal ik het zeggen, ik heb enorm veel respect voor jouw mening. Voor mijn part mag iedereen in onze gemeenschap van

serene mensen.

O: (onderbreekt V) Jaja, een kruisteken kunt ge thuis nog altijd maken. Wat wilt ge nu zeggen? Dat ge langer dan vijf minuten op dat podium wilt staan? (glazen rinkelen)

V: Ik had toch gerekend op een ruime veertig minuten. Het is belangrijk dat ik als herder van de universiteit alles kan zeggen wat ik te zeggen heb op deze belangrijke dag. Bovendien mag het eindelijk wel eens duidelijk zijn dat ik veel beter kan schrijven dan die Torfs. Ten andere ben ik.

LIJST

O: (onderbreekt V) Tut tut: ik geef u vijftien minuten, meer niet. Gij doet meer kwaad dan goed met uw toespraken. Ik hield de mensen tenminste nog wakker door af en toe 's te roepen. Allez, case closed,

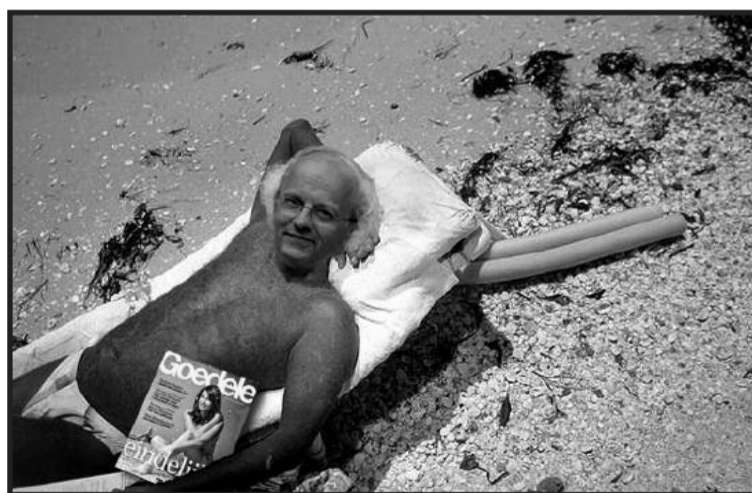
tot ziens hé. (slaande deur, exit O) (lange stilte; een derde stem (DS) spreekt zacht maar kordaat)

DS: Marc, als je nu 's gewoon een minuut of vijftientwintig zou spreken. De mensen horen je graag spreken, da's waar, maar ze moeten daarna nog die Ceysens en een student aanhoren, dat is ook vermoeiend. Het is voor iedereen een zware dag, hoor. Marc? Marcske?

V: (duidelijk met tegenzin) Mja, ik weet niet. Ik had al een lijst gemaakt met alle zaken die ik sowieso wilde zeggen en als ik alleen al de lijst aflees zit ik aan drieëndertig minuten twaalf. Trouwens, (papiergeschuifel) eigenlijk is mijn tekst al klaar. (zware plof)

(gezucht; slaande deur, exit DS)

V: (op declamerende toon) Geachte genodigden.

Smeets over het komende jaar

Arne Smeets, de kersverse voorzitter van LOKO, stond de KULEUGEN kort te woord over het volgende academiejaar.

Veto: "En Arne, wat ga je allemaal aanvatten met LOKO dit jaar?"

Smeets: "Er zijn enkele topics die we misschien moeten aanvatten dit jaar. Ik denk daarbij aan mogelijke problemen die zich misschien kunnen of niet kunnen voordoen in dit jaar of volgende jaren. Het is aan de KULEUGEN om zich actief te betrekken in onze zaken of ook aan ons en niet aan de KULEUGEN, maar dan wel aan de bevoegde instanties."

Veto: "Hoe zal je jezelf profileren dit jaar?"

Smeets: "Ik had gedacht om misschien als een echte leider aan te treden en daadkrachtig te zijn in de topics, maar dan denk ik dat een luisterend oor rekenend op advies beter is dan een spreker met veel woorden zonder inhoud en besluitvaardigheid en onzekere woorden wanneer je zeker moet zijn. Ik wil dan ook zeker niet onzeker overkomen en als een luisterende mens spreken tot de mensen."

Veto: "Zou het dan geen goed idee zijn een vast contactmoment in te lassen?"

Smeets: "Dat zou misschien een goed idee zijn, maar misschien ook niet als dat niet zou lukken dan. We zullen het topic eens op de tafel moeten werpen als dat lukt op een vergadering anders niet."

Veto: "Bedankt voor deze verhelderende uiteenzetting."

!!!Zoekertjes!!!

Rector zkt krachtdadig beleid *** Kapper zkt Smeets en Gerard *** Ererector O zkt politieke partij *** Bijzondere faculteit godsgelertheid zoekt studenten *** Bo zkt geld van de Literaire Prijs *** Babylonpreses zoekt sok *** Buekers zoekt nieuwe remblokjes voor schappelijke prijs *** Idesbald verkoopt prijsduif

Freddy

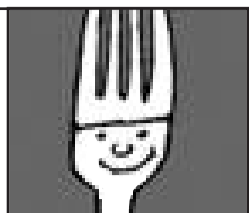
www.sh3l.14c

www.shellac.be

Veto geeft weg:

!!!tien LOKO-condooms*!!!

*(slechts één met gaatje)

Menu van de week in Alma 1-2-3 23 - 27 september 2008

A1 = alleen Alma 1

A3 = alleen Alma 3

A2 = alleen Alma 2

= vegetarisch

dinsdag

Lamssteak met gestoofde bonen en kroketten A3	4,90
Macaroni met witloof in kaassaus en tomaten-paprikamengeling A2+A3	3,90
Spaghetti bolognaise A2	2,60/3,00
Stoofvlees op z'n Vlaams A2+A3	4,50
Hamburger met ketchupsaus en frietjes A1+A3	2,60
Zalmforefilet, mousselinesaus en printanieregroenten	4,90
Koninginnenhapje A1+A3	3,40

woensdag

Cannelloni	4,50
Kalkoensteak met Provençaalse saus A2+A3	2,60
Kalkoenstovers met patersbier, witloof en dennenappeltjes A1+A3	4,90
Koninginnenhapje A2	3,40
Spaghetti bolognaise A1+A3	2,60/3,00
Vegetarische loempia met Indische saus en gewokte groenten	3,40

donderdag

Bladerdeeg met geitenkaasmousse, herfstsalade en Napolitaanse puree	4,90
Braadworst met rode kool A1+A3	2,60
Koninginnenhapje A3	3,40
Rumpsteak met groene-pepersaus, oventomaat en kroketten A3	4,90
Spaghetti bolognaise A2	2,60/3,00
Stoofvlees op z'n Vlaams	4,50
Varkensgebraad met romige dragonsaus en gebakken aardappelen	3,90

vrijdag

Kipfilet met jonge wortelen en bieslooksous	4,50
Paprika gevuld met groentenbolognaise, kruidige aardappelsla	3,90
Romige blanquette met boschampionns en gebakken aardappelen A1+A3	2,60
Koninginnenhapje A2+A3	3,40

Filmticket voor slechts 5 ?

Om van **maandag tot vrijdag** naar om het even welke prent in Kinepolis te kunnen? Te koop in alle ALMA-resaurants! De actuele filminformatie vind je steeds op onze placemats of op de Kinepolis website.

Kijk ook op de website voor menu **gasthuisberg**, **Justus Lipsius** en **pauscollege**

(advertentie)

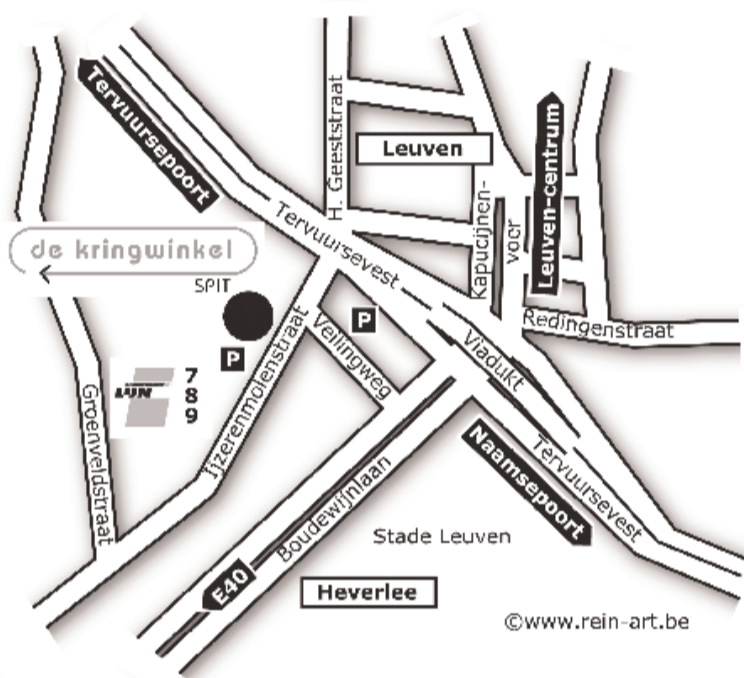
Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

De Kringwinkel SPIT:
IJzermolenstraat 10-12 te Heverlee

Open: ma - vrij: 10 - 18 u
zat: 10 - 17 u
zo: gesloten

Tel.: 016 65 29 57 **Web:** www.spit.be

(advertentie)

92,9%

van onze studenten
vindt direct werk
na afstuderen.

De anderen gaan eerst met vakantie.

WWW.JEWERKTVOORJEHETMERKT.BE

KHLEUVEN
KATHOLIEKE HOGESCHOOL LEUVEN
Associatie Katholieke Universiteit Leuven

Colofon

Veto
's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 35 - Nummer 1
Dinsdag - 23 september 2008

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofredacteur:

Ken Lamberts

Redactiesecretaris & V.U.:

Christoph Meeussen
Jozef II-straat 17 - 3000 Leuven

Redactie:

Maud Oeyen, Ruben Bruynooghe, Christine Laureys & Eric Laureys.

Medewerkers deze week:

Jeroen Baert, Pieterjan Bonne, Jurgen d'Ours, Els Dehaen, Lisa Develtere, Ilse Dewitte, Gaëtan Dierieckx, Maarten Goethals, Simon Horsten, Geert Janssen, Michiel Leen, Roel Moeurs, Ide Smets, Tom Vanbreessegem, Hans Vandenabeele, Kris Vanelderen, Bo Vanluchene, Stephanie Verbeken & Shania Verstappen.

Cartoons:

Negu & Sh3L14C

DTP:

Ken Lamberts, Christoph Meeussen, Roel Moeurs & Tom Vanbreessegem.

Eindredactie:

Roel Moeurs & Kristof Muylaert

Internet:

www.veto.be

Publiciteit:

Alfaset cvba - Annelies Magits
alfaset@loko.be
016/22.04.66

Drukkerij:

Tuerlinck (Molenstede)
Oplage:
9000 exemplaren
ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen

Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering vinden iedere vrijdagmiddag plaats om 16u. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out,...) zijn welkom op de redactievergadering of op het redactieadres. Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be. De redactie behoudt zich het recht ternet te plaatsen.

Cultuurkalender

MUZIEK

Studenten Welkom!

met De Mens, Nailpin, Shameboy
Donderdag 25/09, tussen 15u en 24u, op de Oude Markt

The Wombats

Zaterdag 27/09 om 20u in Zaal Het Depot, Martelarenplein 12 (www.hetdepot.be)

Festivalconcert

Ilse Eerens (zang), Jan Michiels (piano), Inge Spinette (piano)
Maandag 29/09, 20.30u, Iers College

THEATER

Licht Gekanteld (aflevering 1): Jong talent meets De Kunsten!

Vrijdag 26/09, vanaf 20u in en rond de Romaanse Poort, Brusselsestraat 63 (www.lichtgekanteld.be)

Troje! Troje! Troje!

Zaterdag 27/09 om 20u en zondag 28/09 om 15u (www.30CC.be)

EXPO

Charlotte Beaudry & Agnès Geoffroy

Van 14/09 t/m 19/10 gratis in de STUK expozaal, Naamsstraat 96 (www.stuk.be)

In-fusion

Project rond erfgoed en diversiteit in wachtzalen van tien ziekenhuizen

Nog tot 6/10 in het Heilig Hartziekenhuis (www.in-fusion.be)

De atoomstijl, een installatie van Cor Van Haasteren

(in het kader van 50 jaar Expo '58)
Nog tot 19/10 in de tentoonstellingszaal en galerij van de Centrale Bibliotheek, Mgr. Ladeuzeplein 21

Civitas Dei. De kerk op Expo '58

(in het kader van 50 jaar Expo '58)
Nog tot 4/10, KADOC, Vlamingenstraat 39

Cultureel verantwoorde activiteiten en/of festiviteiten mogen te allen tijde kenbaar gemaakt worden op cultuur@veto.be. Doen!

Minisudoku

				9				4
4	1				3			
8		7	6		4	2	1	
		1			7			2
	6			4			9	
2			5			7		
	4	8	3		6	9		7
			4				2	1
6				1				

AD FUNDUM!

Elke dinsdagavond tussen
8 en 10

Studentenradio op het
ritme van de bierstad

MIX FM
102.6 Leuven
106.7 Herent • 107.1 Oud-Heverlee

(advertentie)

Veto zoekt (constant) medewerkers!

Waarom zou je überhaupt je kostbare studietijd aan een weekblad als Veto spenderen? Hieronder vind je alvast vijf mogelijke redenen. Stip aan welke je interesseren en bekijk nadien je resultaat.

O Je bent je kotgenoten nu al beu en praat liever met mensen als Tom Barman, Lien Van De Kelder of Stijn Meuris. Je vindt het overigens niet erg als zij grote onthullingen doen waardoor de (inter)nationale pers je artikel overneemt.

O Je wilt op de hoogte blijven van al het studentikoze, culturele en onderwijsnieuws, en je wil het bovendien ook helpen verspreiden naar je medestudenten — omdat zij het recht hebben het te weten.

O Je wilt die blitse camera die je kreeg van tante Clothilde eindelijk eens ergens voor gebruiken. Waarom niet bij Veto? Gratis concerten meemaken vanop de eerste rij en er nog mooie herinneringen aan overhouden: dat kan bij Veto.

O Je wilt eindelijk eens orde op zaken stellen wat betreft de taal- en spelfouten die elke week toch nog in Veto binnensluipen.

O Je wilt je lay-out-, DTP- of cartoonteken-

talenten demonstreren of aanscherpen.

RESULTAAT

Heb je één of meer redenen aangekruist? Dan is Veto echt iets voor jou. Het hele jaar door ontvangen wij met plezier nieuwe helpende handen.

Veto draait helemaal op vrijwilligers. Dat heeft als voordeel dat je volledig zelf kiest hoeveel tijd je eraan wilt besteden.

Vanaf het eerste uur kan je rekenen op een persoonlijke buddy, die je doorheen de hele Vetowerking leidt: van het kiezen van een artikel, bij het schrijven en zelfs tot het opsturen naar de eindredactie.

Heb je vragen of wil je gewoon meteen beginnen? Kom dan zeker af naar de redactievergadering op vrijdag (neem eventueel wat vrienden mee). Of kom langs in de week in de 's Meierstraat 5 (tussen Muntstraat en het Hogeschoolplein).

Mailen kan ook naar: veto@veto.be

Dinsdag 30 september vindt om acht uur op Veto een **infoavond** plaats voor nieuwe medewerkers. Wie meer te weten wil komen is er dan ook van harte welkom.

WEL, de UNIVERSITAIRE WERKGROEP LITERATUUR EN MEDIA

Op niveau al 28 jaar **praktische opleiding** van auteurs, journalisten en mediadeskundigen.

Het eerste jaar start op donderdag **9 oktober 20u.**

(lokaal Soc. Wet., Van Evenstr., boven Alma 2)

M.m.v. Kr. Bonneure (VRT), St. Coninx (filmregisseur), L. Defour (D&D), H. Devroe (WEL), prof. G. Meesters (Univ. Liège), R. Van Cauwelaert (Knack), F. Van Oostende (VTM) en D. Verstraeten (VTM).

Tijdig inschrijven via **016/22.93.24** of <http://uwel.allegro.be>

WEL geeft ook het gelijknamige tijdschrift uit en organiseert drie wedstrijden.

(advertentie)

CAFE
EXPO

- TOFFE SFEER
- LEKKERE STELLA
- EERLIJKE PRIJZEN

**APARTE LOUNGE RUIMTE VOOR PRIVE DRINKS
OPEN IEDERE DAG VANAF 17 UUR**

**ZAAL
STUDIO**

- TE HUUR
- GOEDE VOORWAARDEN

0497/500933

58

EXPO 58 - ZEELSTRAAT 1 - LEUVEN

GREENWAY

Parijsstraat 12 - 016 30 97 35 - www.greenway.be

Suggesties september:

Aardbei rabarber crumble 2,50

Broccoli knolselder quiche: quiche met

broccoli, knolselder en reblochon kaas 7

Broodje met peer en gorgonzola:

geroosterd biozuurdesembrood met

gorgonzola, peer en rucola 5

Japanees wrap: tortilla met wortel, so-

yascheuten, komkommer, nori, gember,

wasabisaus en tofu 7

Siciliaanse penne al pesto: met kappertjes,

zongedroogde tomaten, pijnboompitten,

parmesaanse kaas, basilicum en

bladpeterselie 9

Sweet Brasil pita: pitabroodje met seitang-

gehakt, groentjes en mangosaus met munt 5

Thaise rode kerrie met pompoen en spinazie: Thaise kerrie met kokosmelk,

geroosterde pompoen en spinazie 9

(advertentie)

“We hebben alledrie een héél groot ego”

Indian Summer in Leuven. Terwijl het publiek zich in de laatste zonnestralen verdringt voor de ingang van Het Depot, neemt Jef Neve schijnbaar doodkalm plaats aan ons tafeltje. Met nauwelijks een halfuur te gaan voor de aanvang van zijn optreden annex cd-voorstelling lijkt de Mooi Jonge Oppergod van de Belgische jazz de stress gedelegeerd te hebben naar zijn roadmanager. Neve zelf antwoordt, in the nick of time, volgaarne op onze vragen.

MICHEL LEEN & MAUD OEYEN |

Veto: *U hebt jazz en klassiek gestudeerd aan het Lemmensinstituut. Hebt u een speciale band met Leuven?*

Jef Neve: «Ja, ik heb hier toch zeven jaar gewoond, mijn studententijd hier doorgebracht en dan ben ik nog een jaar blijven hangen, dus ik heb hier wel veel ontdekt van het leven. Bovendien ben ik blij dat Leuven eindelijk zo'n mooie concertzaal heeft, want daar hebben de Leuvenaars toch wel erg lang op moeten wachten. En ik kijk echt wel uit naar het optreden, de zaal doet me erg denken aan de Roma in Borgerhout.»

LEMMENS

Veto: *U speelt zowel jazz als klassiek als pop. Vindt u dat zelf een vreemde combinatie of is het voor u maar normaal?*

Neve: «Ik heb eigenlijk heel mijn leven lang klassiek gespeeld, maar ik heb nooit die “klik” moeten maken tussen klassiek, pop of jazz. Voor mij is muziek gewoon muziek en ik heb altijd geprobeerd zoveel mogelijk goede muziek te spelen. Aan het Lemmensinstituut vonden sommige mensen die combinatie minder evident. Mijn leraar klassieke piano vond dat ik maar niet te veel met jazz moest bezig zijn — en omgekeerd natuurlijk. Tegelijkertijd denk ik dat dat achteraf mijn kracht geworden is: elementen uit verschillende muziekstijlen combineren. Natuurlijk weegt in dit trio de jazz door, maar we spelen niet uitsluitend jazz. Er zitten net zo goed invloeden van Radiohead in onze muziek, of van klassieke stukken. Ik denk dat dat net de reden is waarom ons repertoire zo gevarieerd is.»

Veto: *U speelt vanavond in een triobezetting. Wie van de drie heeft het grootste ego?*

«(Smakelijke lach) We hebben alledrie een héél groot ego. Begrijp me niet verkeerd: we komen heel goed overeen. We kennen elkaar ondertussen natuurlijk ook al tamelijk lang en we hebben samen veel meegemaakt. Op tournee

tje vroeger afgesproken om wat nieuw werk te repeteren, en voor je het weet gaat dat stuk zijn eigen richting uit. Ik kan dan op voorhand in de repetitieruimte wel denken: “Ah, ik zal Teun (*de drummer, red.*) en Piet vragen of ze dat en dat en dat doen,” en ik kan wel suggesties doen, maar dat lukt dan voor vijf minuten en daarna wordt het iets compleet anders. Vroeger zou ik mijn idee hebben willen doordrukken, maar ik heb ondertussen gemerkt dat zoiets geen zin heeft. We hebben alle drie een groot ego.»

Veto: *U hebt deze zomer getoerd met Gabriel Rios en Kobe Proesmans. Lukt dat dan ook zo goed?*

Neve: «Ja, dat lukte aardig, maar daar nam Gabriel dan weer duidelijk het voortouw voor bepaalde muzikale beslissingen. En wij suggereerden natuurlijk ook weleens

wat dingen op til. Ik ga bijvoorbeeld een aantal concerten doen met José James, waar ik erg naar uitkijk. Bij het Trio nodigen we ook geregeld een gastsolist uit, al hebben we voorlopig geen plannen in die richting. Ik vind het echt leuk om af en toe eens zijstapjes te kunnen maken met andere muzikanten, om geïnspireerd te blijven. En om m'n werk bij het Trio fris te houden: wanneer ik dan weer met hen speel, klinkt het toch weer anders, dan heb ik het gevoel dat ik dat repertoire nog niet heb doodgespeeld.»

Veto: *U bent bezig met verschillende projecten, u maakt ook soundtrack. Bent u nooit bang dat er een moment komt dat uw inspiratie u in de steek laat?*

Neve: «Ik heb daar eigenlijk nog nooit last van gehad. Er zijn natuurlijk periodes dat ik intensiever schrijf, bijvoorbeeld voor het Trio,

daardoor had ik plots meer tijd om naar mezelf te kijken, wat enorm confronterend werkt. Zeker wanneer je zoals ik de laatste tien jaar eigenlijk van de ene relatie in de andere bent gevallen. In die zin is het heel interessant om te kijken: wie ben ik? Waar wil ik naartoe? Die introspectie schemert door in het hele album.»

“Jazzmuzikanten besteden te weinig aandacht aan het feit dat ze op een podium staan”

«De vorige plaat, *Nobody is illegal*, stamt dan weer uit een periode dat er heel wat te doen was rond integratie en migranten, met alle

nog nooit aan het werk gezien. Ik ben benieuwd.»

Veto: *Er wordt wel eens geklaagd over het elitaire karakter van de jazzwereld, maar u bereikt een behoorlijk groot publiek. Enig idee hoe dat komt?*

Neve: «Ik hoop dat dat in de eerste plaats komt door mijn muziek. Mensen zien daar blijkbaar wel iets

in. Ik denk eerlijk gezegd dat veel jazzmuzikanten te weinig aandacht hebben besteed aan het feit dat ze op een podium staan, en dat er een publiek naar hen aan het kijken is. Popmuzikanten en zelfs klassieke muzikanten zijn daar meer mee bezig. Ik was me daar vanaf het begin erg bewust van: ik speel instrumentale muziek en probeer uit te leggen aan de mensen waarom ik bijvoorbeeld een bepaald nummer gemaakt heb. Dat werkt uitnodigend. Het prikkelt de fantasie wanneer je een stuk hoort en je de omstandigheden kent waarin dat stuk is ontstaan. Dan begint iedereen er zijn eigen verhaal op te plakken en blijven ze langer geboeid tijdens het concert.»

PLANKENKOORTS

Veto: *Het concert begint over een kwartier. Hebt u last van plankenkoorts?*

Neve: «Nee, helemaal niet, ik heb gewoon erg veel zin om te spelen. Met dit trio ben ik eigenlijk bijna nooit zenuwachtig. We hebben gewoon al zoveel verschillende situaties meegemaakt, dat helpt. Maar zelfs in zulke ideale omstandigheden als vandaag — mooie zaal, genoeg tijd om te soundchecken — vind ik het belangrijk om een bepaalde mate van concentratie op te bouwen voor het concert begint, om echt heel diep te kunnen gaan in die muziek. Wanneer ik bijvoorbeeld met een symfonisch orkest optreed, voel ik me toch wat zenuwachtiger.»

«Anderzijds hebben we met ook al een aantal *Spinal-Tap* momenten meegemaakt, waarop echt alles mis gaat. Een half jaar geleden bijvoorbeeld speelden we in Australië met het kwartet. Onze vlucht had zoveel vertraging dat we pas ter plekke kwamen op het moment dat ons optreden al afgelopen had moeten zijn. Bovendien bleek dan ook dat de piano nog niet was gestemd. En dan zaten we ook nog met een jetlag van hier tot in Tokio. Ik heb het ook eens meegemaakt, toen we in Mexico moesten spelen, dat men vergeten was de pedalen bij de piano te leveren, waardoor alle noten bleven doorklinken. Het is dan moeilijk om uit te leggen in je beste Spaans dat het echt onmogelijk is om op die manier te spelen. (Lacht.)»

Neve poseert nog even voor onze foto en dan moet hij er écht vandoor. Op het podium passeren even later alle schakeringen van beroering de revue. Het Depot sluit Neve en zijn muzikale kompanen in de armen. En vice versa, ongetwijfeld.

“Van Jef kan je wel wat weerwerk verwachten”

breng je ook enorm veel tijd samen door, dat zijn intense periodes. Er wordt ook over allerlei gepraat. We zijn intussen zo goed als familie, zo goed kennen we elkaar. Het lijkt bijna op een huwelijk. Het is echt moeilijk om te zeggen wie het grootste ego heeft. Piet, de bassist, is misschien nog de meest inschikkelijke van ons drie. Ik hak uiteindelijk wel de knopen door; iemand moet dat doen. Maar ik sta altijd open voor suggesties en ik heb die inbreng ook heel hard nodig.»

«Dat is denk ik de kracht van ons groepje: dat wij alle drie met ideeën kunnen komen. We hebben hier vandaag bijvoorbeeld een bee-

wat. Dat is volgens mij ook de reden waarom hij graag in die bezetting wilde spelen: “Van Jef kan ik wel wat weerwerk verwachten.” En dat werkt. Als je een eigen idee hebt, maar toch altijd openstaat voor suggesties en dingen uitprobeert, dan kom je meestal tot het beste muzikale resultaat. In de muziek voel je het ook meteen als iets echt werkt. Ik kan mij niet herinneren dat er de laatste jaren in de groepen waarin ik heb gespeeld onenigheid was over muzikale beslissingen.»

Veto: *Zijn er nog plannen voor zulke samenwerkingen in de nabije toekomst?*

Neve: «Absoluut, er staan nog wel

zoals de laatste twee maanden. Tot eind juli ben ik vooral met een pianoconcerto bezig geweest. In die periode heb ik amper nieuw werk geschreven voor het Trio, we speelden gewoon het bestaande repertoire. Zo gaat dat: mijn andere bezigheden krijgen soms absolute voorrang, maar wanneer ze klaar zijn is er plots weer ruimte. Bovendien werken die zijsprongen ook inspirerend voor mijn werk bij het Trio. Ik ben dus zeker niet bang om zonder inspiratie te vallen. Ik ben ook iemand die in het leven altijd dingen opzoekt om geïnspireerd te blijven, ik moet altijd triggers hebben.»

Veto: *U stelt vandaag hier in Het Depot uw nieuwe cd voor?*

Neve: «Ja, dat is waar ook! Goed dat je dat zegt, dat was ik bijna vergeten.»

Veto: *De titel is *Soul in a Picture*, terwijl de vorige cd *Nobody is illegal* getiteld was. Vanwaar de switch van veeleer maatschappelijk geëngageerd — met een bijna politiek statement — naar toch wel zeer persoonlijk?*

Neve: «Het klopt dat *Soul in a Picture* veel introspectiever is. Ik was opnieuw vrijgezel geworden en